

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 96 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KRF) mod 9 (SF og EL); 1 (IA) stemte hverken for eller imod.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 28: Forslag til lov om ændring af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge. (Bekæmpelse af finansiering af terrorisme, udvidelse af anvendelsesområde, usamarbejdsvillige lande).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 13/12 2001. Første behandling 31/1 2002. Betænkning 16/5 2002. Anden behandling 28/5 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne sige, at jeg er noget forundret over, at der hverken ved andenbehandlingen eller her ved tredjebehandlingen er nogen af ordførerne for de partier, der har tilkendegivet, at de vil stemme for forslaget, som tager ordet. Men man kan selvfølgelig nå det endnu her ved tredjebehandlingen, og det håber jeg meget man gør.

Dette lovforslag er jo et led i terrorbekæmpelsen, og jeg tror, at de fleste af os er enige i, at en vigtig del i at bekæmpe terror selvfølgelig også er, at man forsøger at bekæmpe finansieringen af terrorisme. Men som vi var inde på, da vi debatterede L 35 og terrorpakken: Når man skal bekæmpe terrorisme, drejer det sig om at finde

en balance mellem det, man ønsker at bekæmpe, og hensynet til individets retssikkerhed, så man ikke, når man skal forsvare demokratiet, kommer til at undergrave demokratiet.

Kl. 12.10

Man indfører et system, som er indført på internationalt plan, men man kunne have benyttet lejligheden til her at tilkendegive, at man ønsker at gøre noget for at ændre på det. Det er et system, hvor man har nogle lister, som folk bliver sat på efter en hemmelig procedure. Baseret på efterretningsoplysninger bliver både enkeltpersoner og organisationer sat på en liste.

Man har ikke nogen mulighed for i forvejen at blive hørt. Man får ikke beskikket nogen forsvare. Man har ingen mulighed for at forsvare sig og sige: Jeg er ikke terrorist, det er en fejl, at I sætter mig på denne her liste.

Man kommer på listen, bliver hængt ud i hele verden som terrorist og får straks infrosset alle sine midler.

Når det gælder EU's lister har man dog den mulighed, at man, hvis man mener, at man er uskyldig, selv kan prøve at rejse penge til at anlægge en sag ved domstolene og så prøve at bevise, at man er uskyldig. Men man skal altså selv bevise, at man er uskyldig.

Alle andre steder, når vi snakker om forbrydelser, siger vi, det er vigtigt, at man går ud fra princippet om, at en person er uskyldig, indtil det modsatte er bevist. Vi siger, at det altså er statsmagten, der med alle de oplysninger, den har adgang til, skal bevise, at vedkommende er skyldig.

Men på det her område går vi altså ind og siger, at dér skal personen selv bevise, at vedkommende er uskyldig, og vedkommende skal oven i købet gøre det i forhold til hemmeligstemplede efterretningsoplysninger, som det ikke er sikkert, at domstolen kan få udleveret. Det er i sig selv en dybt betænkelig retstilstand, men trods alt kan man dog få det prøvet ved en domstol.

Men når vi så ser på FN's lister, som i realiteten er en kopi af USA's lister, kan man ikke få det prøvet ved en domstol. I Sverige har man en stor debat om det her, for i Sverige er der tre somaliere, der er blevet sat på FN's liste. Derfor er det blevet en stor sag i Sverige. Det er gået op for den svenske regering, at her har man altså et system, hvor folk bliver stemplet som terrorister, får infrosset deres penge og ingen mulighed har for at få det prøvet ved en domstol.

Den svenske justitsminister har forsøgt at få international opbakning til at gå imod det sy-

stem, men den danske justitsminister ønskede ikke at udtale sin offentlige støtte til at arbejde for et system, hvor man kan få prøvet ved en domstol, om man nu også er terrorist, eller om man faktisk er uskyldig, og der er sket en fejltagelse.

Jeg har prøvet at spørge, om den retstilstand, der er i Sverige, også er gældende i Danmark. Og nogle har sagt til mig: Jamen vi har jo set, at økonomi- og erhvervsministeren har svaret, at man godt kan få det prøvet ved en dansk domstol.

Problemet er bare, at statsministeren som fungerende udenrigsminister på spørgsmål nr. S 1708 har svaret:

»Nationale domstole har i øvrigt ikke kompetence til at træffe afgørelser med bindende virkning for FN's Sikkerhedsråd.«

Og et andet sted i svaret står der:

»Såfremt en dansk domstol måtte træffe en afgørelse, der er i strid med en folkeretlig forpligtelse, der påhviler Danmark, ville dette indebære et folkeretsbrud.«

I svaret på spørgsmål nr. S 1709 har fungerende udenrigsminister, hr. Anders Fogh Rasmussen, svaret på, hvad man vil gøre, hvis der er danske statsborgere eller folk i Danmark, der kommer ud for at blive sat på FN's terrorliste og få indefrosset deres penge. Og der svarer den fungerende udenrigsminister:

»... vil den danske regering indgå i tæt dialog med såvel FN's Sanktionskomité som den stat, som måtte have begæret vedkommende optaget på FN's liste ...«

Så det er altså de muligheder, man har, hvis man kommer på FN's liste. Man kan håbe på, at den danske regering vil rejse sagen over for FN, og så håbe på, at de på et tidspunkt måske kan få overbevist FN om, at man er uskyldig. Men man har altså ikke selv nogen mulighed for at få prøvet sagen ved en domstol, for hvis en dansk domstol traf en afgørelse om ikke at ville følge en beslutning fra FN's Sikkerhedsråd, kunne det være et brud på folkeretten.

Jeg synes faktisk, at det ville være passende, hvis ordførerne fra de partier, der støtter denne her retstilstand, ville gå herop og forklare, hvorfor man støtter sådan en retstilstand, og hvorfor man ikke benytter lejligheden til at sige: Vi vil fra dansk side gøre alt, hvad vi overhovedet kan, for at få ændret på den retstilstand.

Kl. 12.15

Jeg synes også, det ville være fint, hvis den fungerende minister ville sige offentligt, at vi

støtter Sveriges bestræbelser på at få ændret ved den retstilstand.

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen, fg.):

Der er allerede over for udvalget og også over for fru Line Barfod, der også har stillet et § 20-spørgsmål om sagen, meget nøje redegjort for, hvad konsekvenserne er, og hvad regelsættet er for de forskellige lister, der diskuteres, og også de lister, der ikke har noget som helst med det her lovforslag at gøre.

Det, jeg synes er vigtigt at få fremhævet, er, at det her lovforslag og hele diskussionen om transaktioner fra aktuelle konti bygger på FN's Sikkerhedsråds resolution 1373, art. 1, stk. c. Og det er besvaret i Folketingets Erhvervsudvalg på bilag 10 som spørgsmål 5.

Jeg har meget, meget svært ved at se de problemer, som fru Line Barfod forsøger at forfægte, for så vidt angår det her lovforslag.

Det, jeg hører fru Line Barfod sige, er, at det er et problem, såfremt en bankmedarbejder står over for en person, der vil overføre et meget stort beløb til noget, som bankmedarbejderen er usikker på er en lovlig organisation eller er en terrorbevægelse, at bankmedarbejderen kan ringe til SØK, og at SØK via sine egne informationer og andre myndigheder her i landet kan sige, at den person, man vil overføre penge til, er en del af Al-Qaida-netværket eller et eller andet, og derfor skal pengene under ingen omstændigheder overføres.

Det, jeg så hører fru Line Barfod sige, er, at alle disse spørgsmål og det, at man i myndighedsregi forsøger at holde styr på, hvad det er for terrorister, der er rundtomkring i verden, i sig selv skulle udgøre et problem, men det har jeg altså meget svært ved at forstå.

Det kan godt være, jeg har misforstået, hvad det er, fru Line Barfod har sagt. Jeg mener, det er meget vigtigt at få understreget, at jeg faktisk synes, det er en god proces, man har, hvor man ikke pålægger bankmedarbejderen at være den person, der skal tage stilling til, om den ene eller den anden person f.eks. i udlandet kan være en person, der er del af en terrorbevægelse. Bankmedarbejderen har alene, såfremt han mener – og det er jo fuldstændig op til bankmedarbejdernes eget skøn – at det er en transaktion, som kunne medvirke til at finansiere terrorisme, den servicemulighed at ringe og få bekræftet eller afkræftet, at det vil være rigtigt, og så sikre, at transaktionen ikke bliver gennemført.

Der er altså svaret på alle de her spørgsmål. Og som jeg også sagde før til hr. Søren Søndergaard, er det ganske forvirrende, for der er megen diskussion om forskellige lister, men det, jeg synes er væsentligt i forhold til det her lovforslag, er, at jeg mener, vi i besvarelsen af de her spørgsmål har afklaret de problemstillinger, der er.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren må åbenbart være blevet meget forvirret, for ministeren svarede på noget, som jeg overhovedet ikke har spurgt om. Jeg nævnte ikke bankmedarbejdere i mit ordførerindlæg én eneste gang, for netop med det her lovforslag har vi set, at man har lyttet. Der er kommet en meget stor kritik fra Finansrådet, og de har som de eneste kunnet opnå lydighed hos regeringen og har derfor fået ændret lovforslaget. Det var slet ikke det, jeg talte om, det var ikke bankmedarbejderen.

Det, jeg taler om, og som jeg håber at ministeren enten som fungerende økonomi- og erhvervsminister eller som justitsminister herfra vil tilkendegive, er, om den danske regering vil støtte den svenske regerings bestræbelser på, at der bliver indført en mulighed for at få prøvet ved en domstol, om det er rigtigt, at man står på listen stemplet som terrorist og derfor får indfrosset sine penge.

Det har noget med det her forslag at gøre, for det handler jo om, at bankerne kan straffes, hvis de ikke indefryser pengene. De skal gøre det, og sådan er det. Men problemet er, at den, der står på listen og mener at være uskyldig, ikke har mulighed for en domstolsprøvelse, og det burde regeringen arbejde på at få ændret.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes, det er ganske symptomatisk, at i stort set alle de lovforslag, vi behandler i det her Folketing, der drejer sig om, at Danmark skal medvirke som en loyal partner i det internationale retssamfund for at bekæmpe terrorisme, især efter 11. september 2001, prøver Enhedslisten at bekæmpe vores muligheder for at deltage i de bestræbelser.

Kl. 12.20

Enhedslisten er konsekvent imod disse lovforslag. Enhedslisten retter den ene kritik efter det andet, ikke konstruktivt, men negativt imod disse lovforslag og forsøger åbenbart af visse

grunde at hindre os i at være en loyal del af det internationale retssamfund, der ønsker at bekæmpe terrorisme. Det synes jeg er beklageligt.

I denne her sag blander fru Line Barfod altså tingene sammen. Dette lovforslag har egentlig ikke at gøre med listerne. Bankerne skal indefryse transaktioner på konkret mistanke. Det er en konkret mistanke, der i virkeligheden er uafhængig af listerne, som er afgørende for, om et pengeinstitut eller en anden finansiel virksomhed skal indefryse transaktioner.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke helt, hvorfor hr. Lars Barfoed mener, at man modvirker opbygning af et internationalt retssamfund, når man argumenterer for, at folk skal have mulighed for at få prøvet ved en domstol, om de er skyldige eller ej. Det er faktisk for mig hele kendetegnet på et retssamfund, at man kan få prøvet ved en domstol, om man er skyldig eller ej.

Jeg vil godt høre, om hr. Lars Barfoed mener, at den svenske regering, den tyske regering, de andre EU-landes regeringer, der støtter den svenske regerings bestræbelser på at få indført domstolsprøvelse, også modarbejder det internationale retssamfund.

Så lige i forhold til, hvad bankerne har pligt til: Bankerne har pligt til straks at stoppe transaktioner i forhold til dem, der står på listerne, og derudover dem, der kan være mistanke til. Allede da FN's resolutioner blev vedtaget, fik bankerne straks pligt til at stoppe transaktioner i forhold til dem, der står på listerne. Det her er så en efterfølgende lovgivning.

Det, vi siger, er, at vi ønsker, den danske regering støtter bestræbelserne fra den svenske regering, og det kan jeg simpelt hen ikke forstå at ministeren ikke vil tilkendegive. Hvad er baggrunden for, at man ikke ønsker mulighed for domstolsprøvelse?

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen, fg.):

For sidste gang til fru Line Barfod: Der er en besvarelse af et spørgsmål fra Folketingets Erhvervsudvalg i forbindelse med behandlingen af L 28, det er bilag 11, hvor der meget klart bliver redegjort for, hvad det er for resolutioner, der er vedtaget, og hvilke forpligtelser der er. Og jeg kan lige så godt citere fra det svar, der er afgivet af økonomi- og erhvervsministeren:

»Denne resolution retter sig i modsætning til ovenfor nævnte resolutioner ikke mod bestemte personer, men mod terrorister m.v. generelt, og det er ikke hensigten, at denne forpligtelse skal følges op med centralt fastsatte lister.«

Så kommer der en lang række andre beskrivelser, og så afslutter det med:

»Som det fremgår, har en vedtagelse af lovforslag nr. L 28 ingen sammenhæng med de nævnte lister over formodede terrorister og terroristorganisationer udstedt af henholdsvis FN eller EU.«

Det fremgår klart. Jeg kan godt forstå, at fru Line Barfod ud fra andre politiske ønsker kunne have et behov for at diskutere hele denne problemstilling og den problemstilling, som jeg er bekendt med, som den svenske regering har forsøgt at rejse, og der må jeg sige, at det hører under udenrigsministerens regi. Så hvis det er sådan, at Enhedslisten ønsker at diskutere den sag, så mener jeg, at Enhedslisten må rette spørgsmålene til den rette minister.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er muligt, at jeg er meget naiv, men jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor det er så stort et problem for partier som De Konservative, Venstre, De Radikale og for en regering, som siger, at den støtter opbygningen af et internationalt retssamfund. Hvorfor kan man ikke gå herop og sige, at man støtter muligheden for, at folk kan få prøvet ved en domstol, om de er skyldige eller ej? Det er det simple spørgsmål, jeg stiller.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Fru Line Barfod bliver ved med at insistere på at diskutere noget, som ikke har med det her lovforslag at gøre. Det fremgår jo, som også justitsministeren har redegjort for, af svar til Folketingets Erhvervsudvalg, at dette lovforslag, nr. L 28, egentlig ikke har med de lister og de resolutioner, der vedrører listerne, at gøre.

Det fremgår af lovforslagets § 10 a, at pengeinstitutter, såfremt der er mistanke og der er en konkret mistanke om, at en transaktion har eller har haft tilknytning til finansiering af terrorisme, skal undersøge transaktionen nærmere, og

hvis mistanken ikke kan afkræftes, skal man underrette Statsadvokaturen, og så må der kun gennemføres transaktioner fra den aktuelle konto eller person efter aftale med Statsadvokaturen. Det er en konkret mistanke, det drejer sig om, som i henhold til det her lovforslag er afgørende for, om man skal skride ind.

Kl. 12.25

Så har justitsministeren redegjort for sammenhængen til listerne, som ikke er der. Den diskussion må man tage i nogle andre sammenhænge.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Til hr. Lars Barfoed: Kan vi ikke få et klart svar? Støtter De Konservative, at man skal kunne få prøvet ved en domstol, om man er skyldig eller ej? Det er et meget simpelt spørgsmål. For så vidt kunne man også stille det under alle mulige andre diskussioner.

Når jeg rejser det i forhold til det her lovforslag, er det, fordi lovforslaget handler om bankernes pligt til at stoppe transaktioner. Mistanke og alt det andet har vi diskuteret på anden vis. Det har med terrorpakken at gøre. Men lige præcis her har vi bankernes pligt i forhold til FN's lister. Det er ikke mistanke og alt muligt andet, men personer, der er sat på FN's liste, og som ikke kan få prøvet ved en domstol, om de er skyldige eller ej.

Hvorfor kan De Konservative ikke svare ja eller nej til, om de ønsker mulighed for domstolsprøvelse? Jeg kan simpelt hen ikke forstå det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 94 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KRF) mod 9 (SF og EL).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Fortsættelse af tredje behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love. (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 28/2 2002. Første behandling 21/3 2002. Betænkning 17/5 2002. Anden behandling 23/5 2002. Tillægsbetænkning 28/5 2002. Første del af tredje behandling 30/5 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Vi nåede i går de tre første ordførere, og de vil få lejlighed til – i det omfang, de føler trang til det – at gå ind med korte bemærkninger. Vi går direkte videre til den ordfører, der står for tur, og det er De Konservatives ordfører, fru Else Theill Sørensen.

Jeg vil sige, at der bliver en god lang debat, det går vi ud fra.

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg skal nu gøre mit til, at debatten ikke nødvendigvis bliver så lang. Vi har debatteret det her ganske grundigt ved første- og andenbehandlingen.

Jeg vil sige, at det er en god dag for Det Konservative Folkeparti. Den politik, vi har haft på udlændingeområdet siden 1990, bliver nu gennemført, fordi der nu er et flertal for den.

Jeg skal lige sige, at hvis jeg havde stået derhjemme i en klasse og skulle undervise, havde jeg holdt min mund, indtil der var ro, men ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg kan godt komme den konservative ordfører til hjælp, men det er ikke så slemt, som det kan være nogle gange, vil jeg sige. Men jeg tror, at vi kan fortsætte nu.

Else Theill Sørensen (KF):

Den politik, vi har haft på udlændingeområdet siden 1990, bliver nu gennemført. Vi får afskaffet de facto-begrebet. Vi får gjort det sværere at få livsvarig opholdstilladelse, og vi får afskaffet retskravet på familiesammenføring.

Jeg skal bare ganske kort gentage, at det er De Konservatives politik, som vi er glade for nu at få gennemført.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg nåede ikke helt igennem min liste i går om de blandede ægtepar, som bliver ramt. Jeg vil gå videre med listen og nævne en dansk statsborger, der hedder David Barker. Han har fundet en kæreste, som hedder Riekie og er fra Sydafrika. Han kan ikke slå sig ned i det land, som han er statsborger i, med de lovforslag, der nu ligger til behandling. Det vil jeg meget gerne bede fru Else Theill Sørensen om at forholde sig til.

Kl. 12.30

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil gerne spørge den konservative ordfører, hvordan hun ser på den totale mangel på sammenhæng, der nu er mellem lovens § 7, stk. 3, og så lovens manglende § 7, stk. 4.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Ja, jeg kan forstå, at hr. Kamal Qureshi har ladet sig hyre til eller i hvert fald har bestemt sig for at bruge sin taletid til at være talerør for en organisation, som vil føre de her sager frem, og det er selvfølgelig også helt i orden. Jeg har tænkt mig ikke at være med til at være sagsbehandler her. Jeg ved godt, at der er nogle, der kommer i en uheldig situation. Jeg tror ikke, at alle de historier, der nu kommer frem, nødvendigvis behøver at ende dybt ulykkeligt.

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg er ked af, at jeg ikke er så god til at huske paragraffer udenad. Jeg gætter på, det handler om ambassadeansøgningerne, og der mener jeg faktisk, at der var en stor debat under ændringsforslaget. Jeg fastholder stadig væk, at vi i Det Konservative Folkeparti går ind for den formulering, der nu ligger i lovforslaget, altså at det ikke mere skal være muligt at søge fra udenlandske ambassader.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil sådan set sige, at jeg prøver bare i forbindelse med behandlingen af det her lovforslag at bringe virkeligheden ind i Folketinget. En gang imellem virker det, som om lovforslag herinde bliver drøftet i et eller andet lufttomt rum uden tilknytning til den virkelighed, der eksisterer udenfor.

Derfor er der ikke tale om, at der er en eller anden organisation, der har hyret mig til noget som helst. Det er da muligt, at de vil give mig en sodavand på et eller andet tidspunkt; det kan da godt være, at det er en eller anden form for bestikkelse. Men det er nok en mindre bestikkelse, end vi har hørt om i andre sammenhænge.

Det, jeg i hvert fald meget gerne vil anføre, er, at når jeg nævner de her sager, er der simpelt hen tale om, at det er mennesker, danske statsborgere, som ikke får lov til at vende tilbage til deres hjemland, fordi man vedtager denne her lovgivning. Der er ikke tale om, at jeg beder fru Else Theill Sørensen om at være sagsbehandler. Jeg beder fru Else Theill Sørensen om at forholde sig til det faktum, at danske statsborgere mister retten til at vende tilbage til deres hjemland.

Nu nåede jeg ikke det andet spørgsmål, men det må vi tage i næste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvad hovedet er fuldt af, løber munden over med, havde jeg nær sagt. Altså jeg vil godt undskylde, det var ikke et forsøg på at være smart, det var, fordi jeg tog udgangspunkt i netop ambassadeproblematikken, og det er de paragraffer, det omhandler.

Når jeg spørger, er det selvfølgelig, fordi da der blev lavet en betænkning i 1983 som grundlag for den nye udlændingelov, hvor de her to paragraffer blev sat ind, gjorde man det på baggrund af et mindretal i betænkningen – det var altså et flertal i Folketinget – som skrev:

»Mindretallet finder det indlysende, at når Danmark således forventer, at andre lande i de anførte situationer behandler asylansøgere fra personer, som befinder sig her i landet eller på grænsen til Danmark, må Danmark også selv underkaste sig en tilsvarende forpligtelse. Hvis Danmark f.eks. afviser en asylsøger, som har nære slægtninge i England, må Danmark naturligvis tilsvarende behandle en anmodning fra en asylsøger, der befinder sig i England, men som

afvises dér på grund af nære slægtninge bosat i Danmark.«

Hvad siger fru Else Theill Sørensen til den argumentation?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det dér med undskyldningerne er selvfølgelig helt i orden. Men jeg vil sige til hr. Søren Søndergaard, at verden har forandret sig meget siden 1983, og jeg opfatter ikke det her som et spørgsmål om, hvorvidt vi kan sende nogen tilbage til England, og hvorvidt England kan sende dem tilbage til Danmark.

Der er tale om, at det er en måde, hvorpå nogle ganske få kan opnå asyl i Danmark. Der sættes et stort apparat i gang for at behandle i det år – jeg tror, det var år 2000, der var omtalt – 2.600 sager, hvoraf omkring et halvt hundrede fik asyl.

Og jeg vil godt gentage, at det er ikke mennesker, som i den situation, hvor de er, er truet på livet eller på anden måde. De er i sikkerhed dér, hvor de er. De er ikke i deres hjemland, som de er flygtet fra.

Kl. 12.35

Til hr. Kamal Qureshi: Jeg vil godt anholde den del af bemærkningen om, at denne danske statsborger gerne vil vende tilbage til sit hjemland og ikke kan få lov til det. Det kan han eller hun jo godt. Han eller hun kan formentlig også sagtens få sin kæreste eller ægtefælle med i periferi på turistvisum osv., men det, der ophæves, er alene retten til at få vedkommende med alene på grund af ægteskabet. Der kunne jo være mange andre grunde.

Det kan godt være, at lige den person dér ikke kan, men man kan i hvert fald vende tilbage til sit hjemland. Det er ikke det, der er nogen der forhindrer.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Kamal Qureshi for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jamen det er da en gave, at danske statsborgere kan få lov til at vende tilbage til deres hjemland på ferie. Det må man da sige. Det er det da virkeligt.

Altså jeg har som SF'er fra starten af folketingssamlingen kørt på, at vi skal give mennesker lov til at vælge deres ægtefæller. Vi er imod tvangsægteskaber. Nu står vi her og siger, at vi

vil gerne forhindre folk i at kunne bosætte sig i deres eget hjemland med den person, de faktisk elsker og ønsker at leve sammen med. Det er da for pokker at blande sig i folks muligheder for at leve sammen med den person, de elsker. Det er da også en form for tvangsægteskab, fordi man så forhindrer personen i at være sammen med den person, han elsker.

Nu tager jeg lige en sag, inden tiden løber ud. Vi har her en danskgift kvinde, som er fra Thailand, som nu må forlade Danmark efter lovgivningen, og hun er oven i købet selvmordstruet. Det vil sige, at der er en speciallæge, der har sagt, at hun er truet på den måde, at hendes psykiske tilstand gør, at man risikerer, at hun begår selvmord. Alligevel vælger man at udvise hende.

Jeg synes, det er et problem, når man på den ene side siger, at vi vil kigge på forvaltningen, og når man så på den anden side kritiserer forvaltningen af loven, er det bare sagsbehandlingen, man ikke gider tage sig af.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det interessante selvfølgelig ikke spørgsmålet, om der står England i argumentationen for 17, 18, 19 år siden, for det har selvfølgelig ændret sig, så vidt jeg kan vurdere, altså bl.a. fordi der klart står, at det ikke omhandler EU-lande.

Men jeg tror ikke spørgsmålet om, hvad der er logisk, har ændret sig i løbet af de 17, 18, 19 år. Og logikken er jo i den udlændingelov, der blev lavet, og som et flertal inklusive De Konservative i det her Folketing vedtog, at hvis vi forlanger noget af nogle andre, opfylder vi det også selv. Det er god, borgerlig – havde jeg nær sagt – logik, som jeg lærte i mit barndomshjem, et godt arbejderhjem, at sådan opfører man sig selvfølgelig, at sådan som man forventer, at andre behandler én, behandler man også selv andre.

Jeg bliver bare nødt til at få klarhed over, hvorfor Det Konservative Folkeparti ønsker at bryde med denne holdning og lige pludselig ønsker, at nogle andre skal kunne påtvinges at gøre noget, som man ikke selv er villig til at gøre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det er lidt i samme boldgade som hr. Søren Søndergaards spørgsmål. Jeg er enig med hr. Søren Søndergaard i, at de serviceydelser eller de holdninger, vi forventer andre lande har over for

os, skal vi naturligvis også udvise over for dem. Det er jo kernen i alt internationalt samarbejde.

Derfor undrer det mig, at Det Konservative Folkeparti var med til en ordning på familiesammenføringsområdet, som stiller danske statsborgere suverænt dårligst i dette land. De er dårligere stillet end nordiske statsborgere, de er dårligere stillet end EU-statsborgere.

Synes fru Else Theill Sørensen ikke, det ville være kønt, hvis det var sådan, at Danmark i det mindste prøvede at lægge sig op ad de regler, som de andre EU-lande og som de nordiske lande har?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Til hr. Kamal Qureshi: De andre sager har jeg ikke hørt om før nu, men denne sag har jeg faktisk hørt om eller læst om i avisen. Det handler om en 38-årig thailandsk kvinde, som er gift med en dansk mand på 55 eller sådan noget cirka, og som nu bliver udvist, fordi man mener, at der er tale om et proformaægteskab.

Kl. 12.40

Det har jeg ingen muligheder for at vurdere om der er, men jeg vil bare sige, at det, hun bliver udvist på, er den nugældende lov. Den anden er nemlig slet ikke trådt i kraft endnu, så hun kan ikke have lidt nogen overlast på grund af det, vi er lige ved at vedtage nu. Hun er over 24 år, det har intet med alt det andet at gøre. Det er en ganske anden situation.

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg tror ikke, vi kommer det nærmere. Jeg har ikke til sinds at gøre noget ved § 7, stk. 4, eller hvad det nu er.

Til fru Elisabeth Arnold, som siger, at danske statsborgere er stillet væsentligt anderledes: Det er de vist kun, hvis man tager det sådan lige i udgangspositionen, for de nordiske og EU-statsborgere har mig bekendt ikke lov til livsvarigt at bo i Danmark, hvis de ikke har arbejde her. Det er et andet opholdsgrundlag end danske statsborgere, så derfor er situationen ikke sammenlignelig.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Kamal Qureshi som ordfører: Jeg vil bede de andre ordførere melde sig, hvis de ønsker ordet som ordførere.

Kamal Qureshi (SF):

Man kan sige, at det virker, som om den virkelighed, der eksisterer uden for det her Folketing, ikke er noget, som politikerne herinde ønsker at

forholde sig til, eller noget, som politikerne rent faktisk har lyst til at forholde sig til.

Det virker, som om man kan bruge den virkelighed udenfor, når det passer én, i forhold til de politiske beslutninger, som man har lyst til at træffe, og når det pludselig går i den modsatte retning, siger man bare, at man ikke vil være sagsbehandler.

Det er i hvert fald ikke min måde at opføre mig på, hverken som menneske eller for den sags skyld som politiker, at sige til folk: Jamen jeg er ikke sagsbehandler.

Jeg kan nævne en lille episode her forleden dag, hvor vi havde haft en lignende debat her i Folketingssalen, en udlændingedebat, hvor der var en meget ophedet debat herinde, og jeg skulle så efterfølgende til et andet møde. Jeg kommer uden for Christiansborg og sætter mig ind i en taxa og er lidt træt at se på. Taxachaufføren hedder Ali, og han siger til mig: Nå, hvordan går det derinde? Jeg fortæller ham, at jeg synes, at det går lidt hårdt for sig, og at der bliver sagt nogle ting herinde om folk med anden etnisk baggrund, som jeg synes det er meget hårdt at være til stede og høre på. Og så siger han til mig: Du skulle prøve at køre taxa en lørdag aften.

Det synes jeg egentlig er meget præcist kendetegnende for den situation, vi er i i dag. Det, der foregår herinde, har en virkelighed uden for Christiansborg, og det er den virkelighed, vi på et eller andet plan bliver nødt til at forholde os til. Jeg synes, det er et problem, når den her regering er ved at vedtage en lov, som kommer til at ramme danske statsborgere radikalt i forhold til deres muligheder for at kunne bosætte sig i deres eget land.

Jeg vil lige citere gårsdagens Urban, hvor der står:

»I praksis betyder den nye lov, at hvis en dansk fyr rejser rundt i f.eks. Australien et halvt år og forelsker sig i en australsk pige, så må parret ikke længere gifte sig og flytte til Danmark. Alene på grund af ferieopholdet i Australien vil danskeren nemlig have større tilknytning til Australien, end den australske pige har til Danmark, og med den nye lov vil parret derfor som udgangspunkt blive nægtet at slå sig ned i Danmark.«

For at man ikke skal tro, at det er helt forkert, kan jeg citere fra notatet fra Integrationsministeriet om tilknytningskravet, hvor der står nævnt: »... længden og karakteren af ægtefællernes ophold i de respektive lande, f.eks. hvor ægtefællerne har haft deres opvækst og skolegang, og

om den herboende har haft længerevarende eller hyppige ferieophold i ægtefællens hjemland.«

Det vil sige, at det er altså et problem nu, hvis folk tager på ferie i udlandet og måske møder en person, som de bliver forelsket i. Det her er et radikalt brud med den måde, vi med rimelighed kan behandle danske statsborgere. Det her er et slag mod min generations frigørelseskamp for retten til at vælge vores egen ægtefælle, for retten til at vælge vores egen partner. Det er lige præcis den frigørelseskamp, som jeg har været med til at føre sammen med min egen generation ved at sige, at det må være os, der skal bestemme, hvem vi vil giftes med, hvem vi skal have som partner, hvordan vores liv skal udfolde sig.

Kl. 12.45

Er det ikke det, det handler om i forhold til både Det Konservative Folkeparti og de liberale ideer? Handler det ikke om at give det enkelte menneske friheden, muligheden for at vælge sit eget liv, vælge noget så essentielt som sin egen partner? Hvorfor går man nu ind og begynder at påtage sig den samme patriarkalske tankegang, som min generation prøver at kæmpe imod.

Vi vil ikke finde os i, at der foregår et pingpongspil mellem de reaktionære, patriarkalske dele af indvandremiljøet og de her politikere, som opfører sig fuldstændig på samme måde, vil bruge de samme metoder i forhold til at bestemme, hvem vi må gifte os med, eller hvem vi må have som partnere, hvor den ene siger, at det skal være en tyrker, og du må kun gifte dig efter en vis alder, og en anden siger, at det skal være en inden for landets egne grænser, og det må man kun gøre efter en vis alder.

Det er simpelt hen for irriterende, at denne her frigørelseskamp, som vi har uden for dette Folketing, bliver hæmmet af den måde, politikken bliver ført på herinde.

Jeg synes også, som fru Elisabeth Arnold har anført, at det er et problem, vi har i Danmark, at vi forskelsbehandler vores egne borgere i forhold til svenske statsborgere eller andre EU-borgere, at man som svensk statsborger har ret til at kunne bosætte sig med sin partner i Danmark, men er man dansk statsborger, så har man ikke den samme rettighed. Jeg synes simpelt hen ikke, vi kan være bekendt, at vi forskelsbehandler vores egne statsborgere i forhold til deres muligheder for at kunne nyde at være i eget deres land, når nu svenskere eller andre EU-borgere har den rettighed.

Jeg får daglig mail fra bekymrede danskere, som spørger: Hvad skal vi gøre? I går aftes fik jeg en mail fra en mand, som siger, at han har været i Gambia, og han har fundet sig en sød pige, og han skrev – i gåseøjne – desværre fundet sig en sød pige i Gambia, som han meget gerne vil slå sig ned i Danmark med. Kan det lade sig gøre, hvis den nye lov bliver vedtaget? Nej, det kan det ikke, det kan det ikke. Fordi han har været på ferie i Gambia, har parret større tilknytning til Gambia, end det har til Danmark. Det står her i Integrationsministeriets eget notat.

Hver gang vi hører nogle diskussioner i den her retning, særlig hvis det er udenlandske journalister, der interviewer integrationsministeren, bruger han meget at sige: Jamen det går nok det hele, jeg er jo humanist, jeg er jo medlem af det liberale parti i Danmark, og derfor kunne jeg ikke finde på ... osv. Men al praksis peger i den anden retning. I alt det papir, vi får, i alle de udtalelser, vi får i den danske presse, hvor integrationsministeren jo skal vise sig som den der hårde fyr, den hårde politiker, handler det om, at vi vil begrænse tilgangen til Danmark, men når man taler med den udenlandske presse, kan man iføre sig kappen som humanisten fra Europa-Parlamentet.

Jeg vil meget gerne sige til hr. Kristian Thulesen Dahl – nu er han her ikke, så vil jeg sige det til Dansk Folkeparti – at jeg synes, det er fuldstændig i tråd med min demokratiopfattelse, at der er et flertal i Folketinget, der vil vedtage en udlændingelov, der ser ud, som den gør. Det er, hvad det er, det er fint nok. Men jeg vil meget gerne protestere, når man gang efter gang siger, at de danskere, som har stemt på de andre partier, som ikke udgør en del af det flertal, har taget fejl, fordi de vil egentlig helst have, at der bliver ført den politik, som det eksisterende flertal i Folketinget fører, og derfor burde de egentlig have stemt på Dansk Folkeparti.

Jeg kan ikke forstå, at demokratiet skal være på en måde, at det Folketing, der er sammensat af befolkningen, skal rette sig ind efter det flertal, der er i Folketinget i dag. Retten til at være uenig i jeres holdning, i jeres verdenssyn, jeres samfundssyn, jeres menneskesyn, vil jeg altså gerne have lov til at beholde; det mener jeg rent faktisk jeg har mandat til.

Så lad være med at sige, at de, der har stemt på mig, eller de, der stemte på SF, eller de, der har stemt på Socialdemokratiet, har taget fejl og stemt forkert, for de ville egentlig hellere have, at de partier fører den politik, I står for.

Jeg vil have lov til at sige, at vi har en markant forskel i vores menneskesyn, en markant forskel i vores samfundssyn, en markant forskel i vores syn på det globale. Jeg respekterer, at Dansk Folkeparti har det syn, de har, og at de arbejder i den retning, helt fint. Vi vil noget helt andet, og den dag, vi kommer til magten, den dag, vi får mulighed for at ændre lovgivningen, vil vi være lige så ihærdige, som Dansk Folkeparti har været, for skrue tiden tilbage, give danske borgere deres rettigheder tilbage, så de igen kan få lov til at vælge deres liv, deres partner, deres ægtefælle og slå sig ned i deres eget land uden hindringer, uden at der er nogen embedsmænd, der skal kontrollere det.

Kl. 12.50

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Kamal Qureshi snakker så glimrende dansk, at han godt ved, at indirekte tale er, når man taler *om* mennesker, og direkte er, når man taler *til* mennesker. Og vi taler ikke til folk her i Folketinget, eller rettere, når vi gør det, gør vi noget forkert.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jamen jeg har jo faktisk netop ordene tale *om* folk på mit papir. Der tales om tonen i den danske udlændingedeбат. Jeg tror, der måske mest tales på baggrund af, hvad man har hørt refereret om den udlændingedeбат, og ikke så meget, hvad man selv har hørt, for nu har jeg hørt hr. Kamal Qureshi nogle gange sige, at når man hører, hvad I – vi – siger om folk med en anden etnisk baggrund.

Jeg vil gerne bede om at få de citater, hvor jeg har udtalt mig på en ikke pæn måde *om* folk med en anden etnisk baggrund. Jeg har i hvert fald ikke haft sådan noget til hensigt, det er noget, jeg ikke har tænkt, følt, så derfor kan jeg ikke forstå, hvis jeg har udtalt mig sådan.

Jeg har noget imod udlændingepolitikken, som den har været indtil nu; jeg har ikke noget imod udlændinge.

Og så ville jeg også sige, at mange af de dansk-udenlandske par ville være ilde stedt, hvis hr. Kamal Qureshi var sagsbehandler, på den måde han tolker de her regler.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, jeg kan gøre fru Else Theill Sørensens spørgsmål til mit: Hvornår har jeg nogen sinde udtalt

noget nedsættende om folk med anden etnisk baggrund?

Men så vil jeg sige til hr. Kamal Qureshi, at jeg får også utrolig meget ud af at køre med københavnske taxachauffører, og da jeg var på vej ind til Integrationsministeriet fra lufthavnen for at tale med integrationsministeren om udlændingelovgivning, kørte jeg med en herlig palæstinenser, som har boet i Danmark i 25 år, og han sagde så til mig: Hvad er egentlig problemet? Så sagde jeg: Problemet er, at der kommer for mange. Så sagde han: Ja, det har du ret i, og problemet er, at de danske myndigheder har været – og så bandede han, mens han slog i rattet – sløve, tåbelige, godtroende, tossegode osv.

Så sagde han: Danskerne er et vidunderligt folk, der findes ikke en racist, de holder alt for meget af deres Tuborg til at have tid til at være racister. Og så skulle jeg have hans navn og telefonnummer, så jeg kunne tage det med op i ministeriet, sådan at jeg kunne tilkalde ham, hvis der skulle være brug for hans vidneudsagn.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Lad mig starte med hr. Jesper Langballe. Jeg tror, at hvis hr. Jesper Langballe fik lov til at føre landets udlændingepolitik helt og holdent, tror jeg rent faktisk, at det ville blive meget svært for hr. Jesper Langballe at tage en taxa til lufthavnen, for halvdelen af de taxachauffører, der er i København, ville simpelt hen ikke have fået opholdstilladelse i Danmark, hvis lovgivningen var blevet ført på den måde, hr. Jesper Langballe gerne ville have ført lovgivningen. Deres børn ville heller ikke have været her. Så jeg tror, at ventetiden uden for Christiansborg for at tage en taxa ville blive betydeligt forlænget.

Jeg har ikke tænkt mig her fra talerstolen at gentage de udtalelser, som Dansk Folkeparti er kommet med om borgere med muslimsk baggrund. Det er simpelt hen ikke min måde at bruge ordene på, heller ikke om Dansk Folkeparti, som jeg ikke har tænkt mig at bruge de samme ord om, som Dansk Folkeparti har brugt om folk med anden etnisk baggrund eller muslimsk baggrund.

Til fru Else Theill Sørensen vil jeg sige, at det, jeg sagde, var, at den politik, der bliver ført herinde i Folketinget, har en påvirkning i forhold til, hvad der foregår udenfor. Det er ikke kun udtalelserne, det er faktisk politikken. Og lige så snart man går ind på afgørende vis og begynder at bestemme, hvem folk må gifte sig med eller

ikke må gifte sig med, hvis de ønsker at slå sig ned i deres eget hjemland, så har det effekt på folks opfattelse af sig selv og deres statsborgerskab.

Jeg er vokset op med, at hvis man var dansk statsborger, så havde man rettigheder, der ikke kunne fratages én, så havde man ret til at vende tilbage til sit hjemland, selv om man fandt sig en ægtefælle, som ikke var dansk, og den rettighed bliver frataget danske statsborgere nu med den nye lovgivning.

Kl. 12.55

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu kommer hr. Kamal Qureshi igen med sine infame, insulterende beskyldninger mod andre mennesker om at have ført fremmedfjendsk tale uden at komme med den eksemplificering eller den dokumentation, vi har bedt om. Det stempler hr. Kamal Qureshi som en fuldstændig utroværdig bagvasker.

Så vil jeg gerne sige, at hr. Kamal Qureshi talte før om retten til at være uenig. Jeg kan ikke være mere enig med hr. Kamal Qureshi om, hvor væsentlig den ret er. Det er den ret, som f.eks. hr. Kamal Qureshis parti og Det Radikale Venstre og andre før det historiske valg den 20. november forsøgte på at fratage os andre, bl.a. med den slags insulterende bemærkninger, som vi hører nu fra hr. Kamal Qureshi, men som heldigvis i dag er blevet enlige svaler, der afslører sig selv.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg ved ikke, om jeg skal forstå det sådan, at hr. Kamal Qureshi ikke selv er klar over, at han her fra talerstolen har udtrykt, at nogle talte nedsættende om folk med anden etnisk baggrund. Sådan hørte jeg det.

Hvis det er forkert, når jeg nu ser udskriften, vil jeg da frygtelig gerne beklage. Men jeg har altså hørt det sagt et par gange, hvordan f.eks. jeg har talt om folk med anden etnisk baggrund, og derfor vil jeg gerne have citaterne forelagt, sådan at jeg kan tage stilling til, hvornår og hvordan jeg har sagt de ting.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ja, det bliver diskuteret meget, hvad der er blevet sagt, og hvem der tegner et forkert billede af

udlændingebatten både i Danmark og også internationalt.

Kan hr. Kamal Qureshi ikke bekræfte, at billedet fra den annonce, som partiet Venstre brugte i sin valgkamp, netop er gået verden rundt i internationale medier, så udlandet og udenlandske borgere selv har kunnet få et meget klart billede af den danske udlændingedebat og den måde, som visse partier herinde har ønsket at bidrage til den på?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg tager fru Pernille Rosenkrantz-Theil med, og jeg vil sige, at når vi tillader disse lidt mere indirekte spørgsmål nu, er det, fordi der netop ikke har været mulighed for at genoptage debatten på den måde, at man kunne gentage sine ordførertaler fra i går. Så derfor bliver det tilladt.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu kan jeg ikke komme med en klokkeklar definition af, hvad fremmedfjendsk politik er. Men det er klart, at der i hvert fald for mit vedkommende ringer nogle alarmklokker, når jeg hører partimedlemmer fra Dansk Folkeparti udtale, at islam skal bekæmpes, eller noget lignende, jeg kan ikke citere det fuldstændig præcist.

Jeg vil blot spørge hr. Kamal Qureshi, om han ikke vil give mig ret i, at når folk kommer med den type udtalelser, vil det være svært andet end at frygte, at de vil føre fremmedfjendsk politik, og at hr. Kamal Qureshis vurderinger af Dansk Folkeparti derfor er korrekte.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kamal Qureshi, der, så vidt jeg kan høre, har to spørgsmål at svare på.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jamen jeg vil da nødig beskyldes for at være infam og benævnes som sådan her fra salen. Så jeg vil da meget gerne citere Times fra i går, som vel må siges at være en relativt anset kilde, hvor fru Pia Kjærsgaard bliver citeret for at sige: Muslimer har smag for at begå massevoldtægter.

Er hr. Jesper Langballe uenig i den udtalelse, eller har hr. Jesper Langballe på noget tidspunkt taget afstand fra denne udtalelse?

Jeg snakkede om Dansk Folkeparti, og jeg mener, at udtalelser af denne karakter er med til at skabe en stemning, som er uheldig, som deler den danske befolkning, skaber etniske skel. Og

på den måde kommer Dansk Folkeparti til at føde dem, som de lever af at bekæmpe, og så har vi to dele af de reaktionære bevægelser i det her samfund, som supplerer hinanden ved at skabe en yderligere polarisering. Det synes jeg er uheldigt.

Kl. 13.00

Jeg har sagt fra start, at jeg har respekt for hr. Jesper Langballes ret til at være uenig i det, jeg står for, det samfundssyn jeg står for, det menneskesyn jeg står for. Det er fint nok, og vi skal have lov til at have den uenighed. Men det, jeg protesterer mod, er, at man prøver at sige, at man taler på vegne af det danske folk, når man kun sidder med de mandater, man nu engang gør her i Folketinget.

Venstres ordfører har udtalt, at denne lov skal forhindre polarisering af det danske samfund. Jeg mener, den vil skabe problemer for den måde, vi omgås hinanden på, og jeg kan kun bekræfte fru Hæstorp Andersens udtalelse. Jeg er helt enig i de betragtninger, og det samme gælder for fru Pernille Rosenkrantz-Theils.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er ingen i Dansk Folkeparti, heller ikke fru Pia Kjærsgaard selv, der har nogen som helst erindring om, at fru Pia Kjærsgaard skulle have talt med The Times, vil jeg sige som eksempel på den generelt spredthagsbagvaskende udtalelse, der kom før. Den var et meget dårligt eksempel.

Der er altså ikke nogen konkrete eksempler på, ingen konkrete tilfælde, hvor nogen i Dansk Folkepartis folketingsgruppe har talt nedsættende om folk med anden etnisk baggrund. Vi har været uenige i udlændingepolitikken, og vi har sagt, at islam skal bekæmpes, for selvfølgelig skal den da det, ligesom nazismen og kommunismen skulle bekæmpes. Men der er tale om en åben kamp med ord i modsætning til dem, som er opflammet af islam og bruger ganske andre midler og udøver terror.

Selvfølgelig skal islam bekæmpes, men det har intet med fremmedfjendskhed at gøre. Det har noget at gøre med forskellig tro, forskelligt udgangspunkt og forskellige værdier.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Så var den der igen.

Jeg vil gerne bede hr. Kamal Qureshi bekræfte: Når man her fra denne her talerstol for mindre end et halvt minut siden kan sige, at det er

islam selv, som opdigner til terrorisme, er det så ikke at skære en hel religion over én kam og tage en hel masse mennesker, som i bund og grund tager afstand fra terrorisme, til indtægt for noget, de ikke under nogen omstændigheder kan stå inde for? Er det ikke med til at lægge en hel befolkningsgruppe, nemlig de, der er muslimer, for had? Og kan man ikke på baggrund af det konkludere, at Dansk Folkeparti fører en hadsk politik, en fremmedfjendsk politik? Vi har jo hørt, at det ikke er så stort et problem, når vi taler om de muslimer, der kommer fra den europæiske kulturkreds.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er da herligt, at hr. Jesper Langballe bekræfter mine udtalelser, næsten uden at jeg behøver sige noget som helst. Alene i kraft af sine sidste indlæg bekræfter han mine tidligere udsagn.

Hvis jeg skulle klandre hr. Jesper Langballe for de forbrydelser, Milosevic begik på Balkan, alene i kraft af at hr. Jesper Langballe er kristen, vil jeg mene, at det er at lægge en gruppe, som ikke fortjener det, for had. Jeg mener ikke, der skal ske en kollektiv afstraffelse af personer alene på grund af deres tro. Det mener jeg er at skabe had, det mener jeg er at skabe forskelle i dette samfund.

Det, som Milosevic gennemførte på Balkan, i det tidligere Jugoslavien, med massedrab på personer af anden etnisk baggrund, altså 8.000 muslimer, vil jeg da ikke klandre hr. Jesper Langballe for. Men når hr. Jesper Langballe klandrer alle muslimer for det, nogle af dem begår, mener jeg, det er at lægge en gruppe, som ikke har udført de handlinger, for had. Det var det samme, der skete i 1930'erne, hvor nazisterne pegede på enkelte personers handlinger og sagde, at alle jøder er således, og hvis hr. Jesper Langballes udtalelser mod muslimer blev ændret til at handle om jøder, tror jeg, vi ville befinde os i en tid, vi ikke ønsker at vende tilbage til.

Kl. 13.05

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, det er vigtigt endnu en gang at gøre opmærksom på grundloven og grundlovens ord om, at der er religionsfrihed i Danmark, og at islam er en lovlig religion i Danmark. Jeg synes faktisk, der bliver sæt tvivl om det med de bemærkninger, der er faldet, og derfor har jeg en

forventning om, at regeringen også forholder sig til dem.

Så vil jeg gerne spørge SF's ordfører, om det rent faktisk ikke er sådan, at hvis Dansk Folkeparti mener, at den lovgivende forsamling i Danmark skal til at bekæmpe islam, er der behov for en grundlovsændring.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen deri tager fru Elsebeth Gerner Nielsen fuldstændig fejl.

Jeg vil gerne afprøve hr. Kamal Qureshis frihedssyn og spørge om følgende: Har jeg som kristen efter hr. Kamal Qureshis og for den sags skyld også fru Elsebeth Gerner Niensens synspunkt lov til at sige, at islam og alle andre religioner er vantro? Eller er det sådan, at vi er kommet så vidt, at kristne ikke har lov til at have deres tro på, at det er den fulde sandhed, og derfor afviser alle andre religioner som vantro? Er vi kommet dertil, at det skulle være i strid med grundloven?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg ved ikke, hvem jeg skal have en kort bemærkning til, men den var selvfølgelig forandret af hr. Jesper Langballes retorik, som jeg foreløbig vælger at betragte som retorik.

Hr. Jesper Langballe sagde, at islam skal bekæmpes, lige så vel som nazismen og kommunismen skal bekæmpes. Jeg vil gerne have afklaret, om dette er en opfordring til væbnet kamp mod islam, nazisme og kommunisme, eller om det er en bebudelse af et initiativ til forbud mod de tre nævnte trosretninger/organisationer.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så får hr. Kamal Qureshi ordet, og derefter går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil egentlig gerne først svare på fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg.

Jeg synes, der er meget stor forskel på, at man i dette lands lovgivende forsamling snakker om at bekæmpe en hel religion, og at sige, at man er uenig, fordi man mener, den tro, man selv har, er den rigtige. At man så kalder andre for vantro eller andet, er kun et ordvalg, men der er pokkers til forskel på at sige, at der er en religion, der skal bekæmpes, og sige, at man er uenige i

landets lovgivende forsamling, for der skal netop være den uenighed, som vi har talt om.

Jeg husker ikke helt ordret, hvad der stod på Hizb-ut-Tahrirs løbeseddel, der blev delt ud, men der stod noget i retning af, at jøderne er vantro, og de skal bekæmpes, og så kan det godt være, der var yderligere beskrivelser af, hvordan de skulle bekæmpes. Men det er jo lige præcis det, vi tager afstand fra, for det er at opildne til had mod det jødiske mindretal i Danmark.

Jeg støtter, at vi i det danske demokrati bliver nødt til at forsvare demokratiet mod personer, som ønsker at opildne til had mod religiøse mindretal i samfundet, og når en forening som Hizb-ut-Tahrir udtaler sig så groft mod det jødiske mindretal og siger, at det skal bekæmpes, mener jeg, at det er slemt og uacceptabelt. Men det er klart, at det mener jeg også, hvis der er nogle, som her fra talerstolen siger, at de mener, islam skal bekæmpes under en eller anden form. Det mener jeg er et problem, fordi det skaber en konfrontationsstemning i demokratiet frem for at bygge bro, og jeg synes, det er uheldigt, at vi skaber en polarisering i samfundet.

Kl. 13.10

Angående rettighederne i grundloven vil jeg igen forholde mig til det, jeg selv mener. Jeg er ret sikker på, at fru Elisabeth Arnold og fru Elsebeth Gerner Nielsen er meget mere vidende om, hvordan grundloven er, og jeg behøver ikke nødvendigvis bekræfte herfra, at vi støtter den.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne meddele, at nu ønsker formanden at gå videre. Når de tre næste korte bemærkninger er kommet, går vi videre til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Først er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil, og jeg vil gerne bede alle holde sig inden for lovforslagets rammer og kun inden for dem.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg forholder mig såmænd også blot til den principielle holdning bag lovforslaget, og i den forbindelse er der en ordfører, der har sagt, at islam opildner til terrorisme.

Jeg synes, det er væsentligt, når vi behandler dette lovforslag, at få klarlagt, hvad det drejer sig om. Jeg tror ikke, at Langballe kunne finde på at gribe til våben ...

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Langballe!

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

... over for nazister, kommunister og muslimer, men jeg synes, der er det slemme i udtalelsen, at man skærer hele islam over én kam. Folk som Hizb-ut-Tahrir, der udstøder en trussel mod samtlige jøder, skal i fremtiden kunne straffes for den slags udtalelser, men det, der er hr. Langballes store, store fejl, er, at Hizb-ut-Tahrir bliver gjort til et udtryk for, hvordan alle i islam, alle muslimer er.

Jeg kunne i den forbindelse godt tænke mig, at ministeren forholdt sig til, at man laver lovgivning af den art, vi behandler i dag, sammen med netop det parti. Føler man sig tryk ved det, og kan man på den baggrund forstå, hvorfor udlandet reagerer, som udlandet gør?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil godt spørge hr. Kamal Qureshi, om hr. Kamal Qureshi vil tage afstand fra det, vi så i tv-udsendelsen om Hizb-ut-Tahrir, hvor der fra Hizb-ut-Tahrirs side blev bakket op bag stening, middelalderlige skikke, sharia og andre ting, som er fuldstændig uacceptable efter danske normer.

Jeg vil også godt spørge hr. Kamal Qureshi i forbindelse med dette lovforslag: Kan hr. Kamal Qureshi ikke godt se et problem i, at man har givet flygtninge særbehandling, fordi de skal kunne få en bolig inden for 3 måneder, når danskere ikke får samme særbehandling og har samme rettigheder?

Endelig vil jeg godt bede hr. Kamal Qureshi forholde sig til The Times fra i går, som hr. Kamal Qureshi citerede fra. Her står der jo meget klart, at det, fru Pia Kjærsgaard bliver citeret for, er noget, der har været vist i dansk tv, og at situationen er den, at fru Pia Kjærsgaard ikke har talt med The Times, og at det er et fejlcitat, der er tale om? Og vil hr. Kamal Qureshi også kommentere den meningsmåling fra i går, som hr. Kamal Qureshi refererede til, hvor 90 pct. af befolkningen skulle ønske et bestemt parti ud af Folketinget? Den var foretaget i Altinget, hvor man selv kan bestemme, hvad man vil stemme, så det er jo ikke en særlig repræsentativ måling.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, vi bliver nødt til at få denne debat tilbage på sporet, men jeg skal lige minde om, at den udsprang af, at hr. Kamal Qureshi blev beskyldt for at have ført falsk tale mod nogen, og man

henviste til Ugebrevet fra sidste uge fra fru Pia Kjærsgaard til svenskerne.

Men derudover er alle udtalelser, der er kommet her, lovlige, så vidt jeg kan høre. Fru Birthe Rønn Hornbech har lov til at sige ligesom den værste, fanatiske islamist, at det er hårdt vantro. Alle udtalelser, der er faldet her i dag, er lovlige. Men det, der ikke er lovligt, er at bekæmpe tilhængere af religioner, der er lovlige i Danmark, med lovgivning, og det gælder i øvrigt også for kommunister. Hverken islam eller kommunister må bekæmpes med lovgivning, for så strider det mod grundloven. Det er bare for lige at sætte tingene på plads i denne sammenhæng.

Men i øvrigt mener jeg ikke, at vi skal gå videre med at udfordre hinanden på punkter, hvor vi bevæger os inden for det almindelige skænderis ikke altid lige kønne område.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil starte med at sige, at jeg vil ikke klandre hr. Peter Skaarup for de handlinger, der blev begået af Milosevic, blot fordi hr. Skaarup har den samme religiøse baggrund som Milosevic. På samme måde mener jeg heller ikke, det er rimeligt at kategorisere en gruppe mennesker udelukkende ud fra deres religiøse baggrund og kalde dem personer, som opildner til terrorisme eller sige, at de skal bekæmpes, udelukkende fordi de har den tro, de har.

Det er sådan set det, der var grundstenen i mit udsagn. Jeg har rummelighed nok i hvert fald til at sige, at hr. Peter Skaarup må tage en diskussion med mig ud fra det, hr. Peter Skaarup står for, og ikke ud fra, hvad der bliver lavet af ting og sager af alle mulige andre, udelukkende fordi hr. Peter Skaarup skulle dele den kristne tro med hr. Milosevic fra det tidligere Jugoslavien.

Så bliver jeg spurgt om, hvorvidt jeg er tilhænger af beskyttelse af religiøse mindretal. Ja, det er jeg. Men det er jo Dansk Folkeparti selv, der ønsker at afskaffe racismeparagraffen og derved fjerne de muligheder, man har for at bekæmpe Hizb-ut-Tahrirs udtalelser mod det jødiske mindretal, netop fordi man er bange for, at den paragraf kan ramme partiet selv, når der bruges lignende metoder mod det muslimske mindretal.

For os er det altså en fælles beskyttelse af de religiøse mindretal i Danmark, fordi de religiøse mindretal i Danmark ikke har den tilstrækkelige

beskyttelse i dag ud fra den måde, lovgivningen bliver praktiseret på. Det har jeg nævnt tidligere, og det tror jeg også SF som sådan har nævnt, at vi meget gerne vil have skærpet, men det er Dansk Folkeparti imod.

Dansk Folkeparti vil rent faktisk gerne have afskaffet nogle af de få midler, vi har, til at bekæmpe hadet mod religiøse mindretal, uanset om det er det jødiske mindretal eller det muslimske mindretal. Men forskellen er jo, at hr. Peter Skaarups parti udelukkende vil forholde sig til, at det ene religiøse mindretal kan have nogle rettigheder, og at det andet religiøse mindretal ikke kan have det afhængig af smagsforskellen, hvor jeg jo synes, at de religiøse mindretal som sådan i et demokratisk samfund bør have en beskyttelse mod hadekampagner særlig fra politikere, som jo har et særligt ansvar som lovgivere og i forhold til den platform, de har til at kunne udtale sig i offentligheden.

Jeg ville nok forholde mig betydeligt anderledes, hvis det var en person på gaden eller en taxachauffør, der sagde et eller andet, end jeg ville her med den forventning, jeg har til folk, der bruger denne talerstol.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I dag vedtager Dansk Folkeparti og regeringen en udlændingepakke, som er regeringens indtil dato mest markante eksempel på forandring. Forandring af Danmarks internationale renommé, forandring af Danmarks humanistiske tradition, forandring af det demokratiske vilkår, at det er den stærkes pligt at forsvare den svages ret. På alle tre punkter til det værre, hvis målestokken altså er civilisation og demokrati.

Regeringen har valgt at give et rigtigt tøsedrengssvar på den usikkerhed, globaliseringen har sat i befolkningen. I stedet for at komme med ægte politiske svar på globaliseringens udfordringer, ikke mindst den utryghed, som følelsen af magtesløshed over for udviklingen har givet anledning til, vælger regeringen at løbe med på myten om, at det meste er de fremmedes skyld. Man bilder befolkningen ind, at hvis vi bare fik nogle af de fremmede smidt ud, så ville alt igen være som i de gode gamle Morten Korch-dage.

Regeringen udpeger en lille gruppe mennesker og gør dem til syndebukke. I stedet for at sige til befolkningen, at vi bliver nødt til at udøve en større del af vor suverænitét i samarbejde med andre gennem et meget stærkere EU, vælger man at vende tilbage til den nationalroman-

tiske forestilling om, at vi kan klare problemerne selv. I stedet for at sige til befolkningen, at vi må øge vor bistand til verdens fattige, hvis folkevandringerne ikke skal blive endnu større, vælger man at skære ned på ulandsbistanden, tage fra verdens fattigste og give til nogle af verdens rigeste. Det er plat, det er usselt, og det er frem for alt vælgerbedrag. Vi kommer jo ikke globaliseringen til livs ved at smide de fremmede ud og behandle dem, der er her, skidt.

Kl. 13.20

Udlændingepakken rammer de allersvageste i vores samfund, ja, i verden. Hertil kommer at regeringen er i gang med en renationalisering af Danmark, og det vel at mærke i en tid, hvor vi har behov for præcis det modsatte: internationale løsninger, international politik, internationalt lederskab. Udsyn er erstattet af snæversyn.

Danmark står foran et formandskab for EU, et formandskab, som i forvejen er svækket af vore forbehold, men som regeringen nu har valgt at svække yderligere ved at sætte sit internationale renommé over styr.

Dette er en af de temmelig pinagtige dage i Danmarks historie. Dette lovforslag er et brud med Danmarks tradition for at opføre sig ordentligt. Vi trykker meget hårdt på den røde knap, som i dagens anledning burde være sort. Og så ser vi i øvrigt frem til, at vi kan komme i gang med det, det her virkelig burde handle om, nemlig integrationsindsatsen. Og jeg glæder mig til at opleve hamskiftet, hvor fædrelandsmi- nisterne bliver en sand Europa- og integrations- minister. Jeg er sikker på, at ministeren vil befinde sig langt bedre i den ham.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er meget vanskeligt at sno sig under en debatform, hvor man bliver mødt med en byge af angreb, som egentlig skulle være korte bemærkninger og spørgsmål til hr. Kamal Qureshi.

Se, jeg er nødt til at sige nu, at jeg faktisk har beskæftiget mig med islam som teolog i ca. 10 år. Og det, mener jeg selv, forholdsvis kvalificerede standpunkt, jeg har dannet mig, er, at islam og kristendommen og kristenheden ikke kan trives i en fredelig sameksistens i det samme land, og at islam er en tikkende bombe under den vestlige verden med den tilstrømning, vi har, herunder til Danmark, et synspunkt, som nu bekræftes af respekterede og fremragende folk som Poul Erik Andersen og Helle Merete Brix, der i

den nye bog om islam, »Islam i Vesten – På Koranens vej?«, gør opmærksom på det samme.

Ja, det var egentlig det, jeg ville sige. Der er ikke tale om at tale nedsættende om mennesker. Der er tale om at bekæmpe en religion, som med det gamle udtryk af Hartvig Frisch er en pest over Europa.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Var der et spørgsmål til Det Radikale Venstre?

Den næste er hr. Kamal Qureshi.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg skal spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om ikke man lærer lidt mere om mennesker ved ikke at beskæftige sig med dem på det teoretiske niveau som teolog, men som menneske, om man ikke bedre lærer dem at kende, når man ikke teoretiserer deres baggrund, men møder dem som mennesker.

Så vil jeg gerne spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om ikke det er bekymrende for fru Elsebeth Gerner Nielsen, at der, når vi skal overtage formandskabet, i den grad er skabt blæst om det danske menneskesyn ført af denne her regering, og om ikke fru Elsebeth Gerner Nielsen kan bekræfte, at det kan lade sig gøre at føre en anden politik, som på afgørende vis kunne danne vejen for et mere åbent og et progressivt og et mere moderne samfund, hvor det ikke er politisk-religiøse personer, som bestemmer, hvordan debatterne foregår.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, der er afgørende, er, at vi, der er herinde, er klar over, at der er stor forskel på at være teolog, præst og politiker. Det er meget vigtigt at holde fast i, at det her ikke er en prædikestol, men en talerstol. Det er en talerstol for den lovgivende forsamling, og det vil sige, at det, vi først og fremmest beskæftiger os med herinde, er lovgivning. Derfor mener jeg også, at det, vi først og fremmest har en forpligtelse til, er at tage de nødvendige initiativer, som kan sikre, at forskellige kulturer og religioner, sådan som grundloven foreskriver, kan leve side om side. Det er det, der er vores ansvar som politikere. Og jeg oplever Dansk Folkeparti bidrage til præcis det modsatte.

Kl. 13.25

Så blev jeg spurgt om, hvad visionen kunne være, hvis vi nu ikke bare ville lægge de forskel-

lige religioner for had i forhold til hinanden. Løsningen kunne selvfølgelig være, at vi forsøgte at få udarbejdet en slags værdicharter for, hvordan vi omgås hinanden i det her samfund. Det må vi arbejde med her, og vi må arbejde med det ude i det civile samfund.

Derudover handler det selvfølgelig også om, at vi skal have skabt en international orden, gerne en international retsorden, for, hvordan forskellige kulturer behandler hinanden.

Det vil sige, at det, der er mere behov for end nogen sinde, er, at vi finder politiske svar på globaliseringen. Vores største problem lige nu er den manglende politisering af globaliseringen. Vi mangler internationale institutioner, der er i stand til at hamle op med de konflikter, som globaliseringen har ført med sig, herunder folkevandringerne.

Det er det, vi mangler. Og en vision ville være at komme med forslag fra regeringens side til, hvordan vi gør det. Hvordan arbejder vi med det f.eks. i forbindelse med vores formandskab for EU?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er jo meget svært at diskutere som politiker, når der er så stor forskel i oplysningsniveauet om, hvad vore rødder i Danmark er.

Man kan jo høre på fru Elsebeth Gerner Nielsen, at hun ikke har fattet et klap af den forskel, der er på islam og kristendom, at fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke har fattet, at den islamiske lære er en sammenhæng mellem religion og politik, som udelukker demokrati, og derfor heller ikke kan nævne et eneste land, hvor en islamisk stat er demokrati. Nej, det er netop en religiøs stat.

Så er der på den anden side det kristendoms-syn, der med Luther førte til et samfundssyn, der har banet vejen for demokratiet i den vestlige verden.

Jeg synes, fru Elsebeth Gerner Nielsen skal se sig omkring. Hvor er demokratierne? Er det i de islamiske stater, eller er det dér, hvor kristendommen er forudsætningen? Skulle vi så ikke have lov at bekæmpe antidemokratiske kræfter i Danmark for at bevare vores demokrati? Naturligvis, må jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, det er lidt i samme spor, men jeg vil da lige spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om hun også har hørt hr. Kamal Qureshis skelnen mellem at udtale sig som menneske og udtale sig teoretisk og teologisk.

Jeg hørte det på den måde, at hr. Kamal Qureshi egentlig siger, at lige specifikt når man taler om religiøse spørgsmål, så er det en enorm kvalifikation ikke at ane, hvad det er, man taler om.

Så vil jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at der selvfølgelig er forskel på at stå på en prædikestol og en talerstol. Som præst har jeg ikke bare ret til, men jeg har pligt til – det har jeg skrevet under på – at bekæmpe islam. Det står i præsteløftet.

Det er jo noget ganske andet, når vi taler lovgivningsarbejde. Men på en dag, hvor vi diskuterer antiterrorlovgivning, hvad ville det så være for et Folketing, der ikke tog hensyn til, at det, som fremkalder terroren, den internationale terror, faktisk er en lovreligion, der ikke vil finde sig i anderledes tænkende. Det er nu engang dens natur og dens væsen.

Vi skal ikke bekæmpe islam på den måde, at vi forbyder det. Det skal tåles og tolereres, men tager man ikke hensyn til følgerne af islam, så vil jeg næsten sige, at så har man fortjent at gå under.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Vil fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke bekræfte, at noget af det, jeg f.eks. arbejder med politisk, og noget af det, som fru Elsebeth Gerner Nielsen beskæftiger sig med politisk også her i Folketingssalen, netop er bekæmpelsen af antidemokratiske kræfter, at lige præcis noget af det, der er det helt afgørende for den politiske kamp, som fru Elsebeth Gerner Nielsen og jeg deler, netop er kampen mod de antidemokratiske kræfter og kampen mod, at religiøse dogmer, religiøse teologiske diskussioner og religion som sådan skal være bærende for en demokratisk politisk struktur.

Kl. 13.30

Er det ikke det, der er det farlige, og er det ikke den udvikling, vi ser? Her fra talerstolen hører vi den ene gang efter den anden, at nu begynder religion at blive infiltreret i politik i Danmark, og er det ikke noget, vi i den grad skal være bange for og forsigtige med, fordi det sim-

pelt hen er noget af det mest skadelige for et demokrati?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om hun kan bekræfte, at intet i den terrorlovgivning, vi har behandlet tidligere på dagen, omhandler islam. Den beskriver terrorisme som nogle bestemte ugeringer, som er begået med nogle bestemte hensigter om at forstyrre den offentlige orden og gøre uskyldige mennesker til ofre, osv. osv. Der er intet nævnt om specielle religioner eller specielle politiske retninger, alene om de gerninger, der retter sig mod de samfund, de bliver udført i.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen, og derefter ønsker formanden at gå videre til næste ordfører.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg beklager, men jeg er ikke i stand til at få min besvarelse til at ligge inden for den ramme, loven egentlig handler om.

Til fru Birthe Rønn Hornbech om reformationen: Jeg tror, man kan konstatere, at reformationen kommer med en vis forsinkelse, også hos nogle kristne. Det virker faktisk, som om der er kristne, der ikke har været gennem reformationen og derfor faktisk ikke er i stand til at skelne mellem politik og religion.

Til fru Elisabeth Arnolds spørgsmål om terrorpakken: Den lovgivning er netop holdt i et generelt sprog, og det samme er den lovgivning, vi behandler lige nu. Det er meget, meget klædeligt for folkestyret, at det forholder sig på den måde: at vi taler om ulovlige handlinger og ikke om, at der er bestemte grupper, der på den ene eller anden måde lægges for had eller får hovedskylden for, at der er problemer i samfundet. Det er ikke et problem med den lovgivning, og det er heller ikke et problem med terrorpakken.

Så blev jeg spurgt fra SF's side, hvad vi kan gøre for at bidrage til at udvikle demokratiet. Det bedste, vi kan gøre, er selvfølgelig at sørge for at beskytte mindretallene, sørge for at mindretallene får de bedst tænkelige muligheder for at kritisere magthaverne og de bedst tænkelige muligheder for at komme til orde. Det er noget af det, jeg synes, vi skulle beskæftige os langt mere med, end vi gør i øjeblikket, og det er i

hvert fald noget af det, vores grundlovstaler er nødt til at handle om.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan ikke lade være med i lyset af den tidligere diskussion at stille tre spørgsmål.

Det første spørgsmål er: Det diktatur, som eksisterede i Tyskland fra 1933 til 1945, og som var et af de mest bestialske diktaturer med en total sammensmeltning mellem stat og politisk opfattelse/religion – var det diktatur islamisk?

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, er: Det diktatur, som eksisterede i Sovjetunionen, fra Stalin overtog magten i 1924 og mange år frem med Gulag Øhavet osv., massiv undertrykkelse og en sammensmeltning mellem stat og religion/politik – var det styre islamisk?

Det tredje spørgsmål: De bestialske diktaturer, nogle af de mest bestialske diktaturer, man har haft i nyere tid, nemlig diktaturerne i Latinamerika i 1970'erne, hvor man tog børn fra deres forældre og hængte cementklumper på forældrene og smed dem ud i Stillehavet – var de styret islamiske?

I alle tre tilfælde var der tale om styret, der fungerede på grundlag af den kristne kulturarv. Det er sandheden, det er kendsgerningerne, og derfor synes jeg, at meget af den diskussion, der foregår her, er fuldstændig absurd og kun bygger på én ting, nemlig at folk bruger deres egne fordomme til at skabe et billede, som de har det godt med. Det må de selvfølgelig gerne for min skyld, men lad være med at kalde det objektivt, lad være med at kalde det videnskab, for det er ikke andet end overtro – lige så meget overtro som al anden religion.

KL 13.35

Det, der er det største problem, er simpelt hen, at vi, som ikke lider af disse religiøse vrangforestillinger, ustandselig skal befamles og indsyldes i diskussioner om teologiske emner. Det er vi dødtrette af, og hvad mere er: Jeg tror også, befolkningen er dødtret af det. Man kan lave religiøse partier, hvis man vil, og så kan man stille op til valg og åbent bekende kulør, og så kan man se, hvor mange stemmer man får.

Så til det forslag, vi behandler her: Det er formentlig relativt uinteressant for de fleste, for det omhandler jo bare, havde jeg nær sagt, nogle flygtninge. Men i marts for 2 år siden gik Irans disciplinære styrker – Iran er et islamisk land,

det skal jeg lige understrege – på jagt i Teherans gader, og formålet med den jagt var at indfange afghanske flygtninge. Vilkårligt blev børn, kvinder og mænd samlet op på gader og veje, hvis de disciplinære styrker mente, at de var ulovlige flygtninge i Iran, og de blev gennet sammen i lejre, inden de blev kørt over grænsen til Afghanistan og losset af.

Alt dette skete på trods af en aftale indgået 1 måned forinden mellem de iranske myndigheder og FN's Flygtningehøjkommissær om betingelserne for flygtninges asylansøgninger. Men denne aftale ønskede de iranske myndigheder ikke at overholde, og resultatet blev, at flygtninge fra Talebanregimet blev sendt direkte tilbage i armene på deres forfølgere. Flygtninge fra Talebanregimet, folk, der var flygtet fra Talebanregimet, blev af det islamiske regime i Iran sendt tilbage til deres forfølgere.

Hvad har denne sag, som Amnesty International har undersøgt, dokumenteret og berettet om, at gøre med det skandaløse lovforslag, som behandles her i dag? Jo, det er sådan set meget enkelt. Havde nogle af de afghanske flygtninge haft held til at gå under jorden for de fundamentalistiske myndigheder i Iran og havde indgivet en asylansøgning på den danske ambassade i Teheran, ville de, hvis dette lovforslag var trådt i kraft, være blevet afvist. Det ville være sket, uanset om de havde opfyldt betingelserne for asyl i almindelighed, nemlig at de var konkret og personligt forfulgt i deres hjemland, Afghanistan, og de ville også være blevet det, selv om de havde en særlig tilknytning til Danmark, som jo under alle omstændigheder er forudsætningen for, at en ambassadeansøgning bliver behandlet.

Personalet på ambassaden ville formentlig have tilkaldt disciplinærstyrkerne og udleveret dem eller på anden måde bedt dem om at forsvinde. Hvis de var heldige, kunne de have fortsat deres liv under jorden, men hvis de var mindre heldige, ville de være blevet taget af det islamiske politi og udleveret fra Iran til deres forfølgere i Afghanistan, som det er dokumenteret af Amnesty International. Sådan var det ikke for 2 år siden, da denne menneskejagt foregik i Teherans gader.

Måske er det lykkedes nogle af disse mennesker at få beskyttelse i Danmark; det ved vi faktisk ikke. Vi ved bare, at 56 mennesker faktisk fik asyl via en dansk ambassade i 2000, og at 75 fik det i 2001, og det var hovedsagelig flygtninge fra Afghanistan og Irak, som alle var søgt til et andet land, fortrinsvis Iran.

Selv om det præcis er de folk, som i dag kan søge om at opnå asyl i Danmark efter de nuværende regler – selv om de til fulde lever op til alle de fine ord, som partierne har i deres programmer, og alle partierne er enige om, når de holder deres skåltaler, nemlig at vi skal forsvare de rigtige flygtninge i modsætning til alle fupflygtningene – så skal disse rigtige flygtninge, som ikke bare er forfulgt i deres hjemland, men heller ikke befinder sig i et sikkert tredjeland, ikke for fremtiden finde nåde, og det er takket være den danske regerings forslag. Nu skal der nemlig strammes op, nu skal der lukkes huller, også selv om det betyder, at folk, der er politisk forfulgt, lades i stikken.

KL 13.40

Og hvad er begrundelsen? Jo, den er, at det er jo så få, det drejer sig om. Det er jo kun 56 enkeltskæbner, som ikke får asyl, selv om de har en nær tilknytning til Danmark, men nu kan blive indfanget af de islamiske politikorps og sendt tilbage til forfølgelse dér, hvor de kom fra.

Dette lovforslag, som et flertal nu fører igennem, handler imidlertid ikke bare om spørgsmålet om ambassadeansøgninger. Det handler også om en række andre ting, som har været nævnt, og vi har også nævnt dem ved førstebehandlingen og i betænkningsbidraget. Men når vi alligevel har valgt at fokusere på spørgsmålet om ambassadeansøgninger, er det, fordi det eksempel så klokkeklart er i modstrid med det, man hævder at man vil med flygtningelovgivningen, nemlig forsvare de rigtige flygtninge.

Vi har i forbindelse med denne diskussion også forsøgt at påpege den inkonsekvens, som nu kommer i den danske lovgivning, fordi vi i modsætning til, hvad man vedtog i 1983, ikke stiller de samme krav til os selv, som vi stiller til andre. Der var en grund til, at vi i udlændingeloven fra 1983 havde både en § 7, stk. 3, og en § 7, stk. 4. Begrundelsen for det, og begrundelsen for, at flertallet indførte det, bl.a. Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet, var en mindretalsudtalelse i betænkningen, hvor der stod:

»Mindretallet finder det indlysende, at når Danmark således forventer, at andre lande i de anførte situationer behandler asylansøgnings fra personer, som befinder sig her i landet eller på grænsen, må Danmark også selv underkaste sig en tilsvarende forpligtelse. Hvis Danmark f.eks. afviser asylsøgere, som har nære slægtninge i England, må Danmark naturligvis tilsvarende behandle en ansøgning fra en asylsøger,

der befinder sig i England, men som afvises dér på grund af nære slægtninge bosat i Danmark.«

Jeg er godt klar over, at det ikke omhandler England og Danmark i dag. Det omhandler noget andet, det omhandler bl.a. de asylansøgere, som for 2 år siden, men selvfølgelig også i dag, gemmer sig for den konkrete forfølgelse, der foregår i lande som f.eks. Iran. Derfor er jeg fuldstændig enig, når fru Birthe Rønn Hornbech, i går mener jeg det var, sagde, at det her var en historisk vedtagelse, men Enhedslisten opfatter den som historisk af helt andre grunde.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Når hr. Søren Søndergaard taler om religiøse vrangforestillinger, må jeg sige, at jeg anser hr. Søren Søndergaard for at være en flink fyr, men noget mere uhyggeligt religiøst end hr. Søren Søndergaard tror jeg faktisk ikke jeg kender. Hr. Søren Søndergaard har en religiøsitet, der går ud på, at hans marxistiske fornuft har oplyst enhver lille krog af tilværelsen og af sjælen, og et så religiøst menneske er selvfølgelig hævet over historiske kendsgerninger.

Hr. Søren Søndergaard siger, at nazismen var en ideologi, der hvilede på kristendommen og ikke på islam. Det er kendsgerninger, sagde hr. Søren Søndergaard. Ja, god morgen! Adolf Hitler hadede kristendommen af et godt eller et ondt hjerte, og han beundrede islam, havde stormuftien fra Jerusalem boende hos sig og beklagede ustandselig, at det ikke var islam, men kristendommen, der havde vundet slaget om Europa.

De to andre regimer, hr. Søren Søndergaard nævner, har ikke noget med islam at gøre; det er rigtigt nok. Men det er alt sammen totalitære ideologier, og totalitære ideologier skal bekæmpes af demokratierne.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det var sådan set velgørende at høre hr. Søren Søndergaard sætte lighedstegn mellem Hitler og Stalin; det er jeg helt enig i.

Men kniber det ikke lidt med de historiske kendsgerninger? Er hr. Søren Søndergaard helt uvidende om Ruslands historie, og er hr. Søren Søndergaard helt uvidende om, hvordan kirkenes stilling var indtil Murens fald? Er hr. Søren Søndergaard helt uvidende om, at den russisk-ortodokse kirke og de katolske og lutheranske kirker i Østlandene ikke kunne fungere frit før

Murens fald? Er hr. Søren Søndergaard helt uvidende om, at kristendommen blev undertrykt af regimet? Ved hr. Søren Søndergaard virkelig ikke det?

KL. 13.45

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Der er ingen tvivl om, at flygtninge i mange tilfælde er udsat for nogle forfærdelige rædsler, men at den vestlige verden kan løse hele verdens flygtningeproblemer er nok at skyde lidt over målet.

Jeg vil spørge hr. Søren Søndergaard, hvornår han mener, at et lands egenart er truet, når en fremmed kultur invaderer landet, en kultur, som er diametralt modsat forholdene i det land, de befinder sig i.

Hvad mener hr. Søren Søndergaard vil være et rimeligt antal, enten i procent eller i konkrete tal, som et land som Danmark kan kapere, uden at Danmarks egenkultur går fuldstændig rabundus?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er glad for, at hr. Jesper Langballe sagde, at totalitære regimer skal bekæmpes. Det er netop hele pointen. Det er fuldstændig ligegyldigt, hvad det er for nogle regimer. Det, der var min pointe, var ikke at prøve at sige noget om – hvad jeg heller ikke gjorde – at kirken ikke blev undertrykt i Sovjetunionen eller for den sags skyld nogle af de andre steder, jeg nævnte. Det er slet ikke pointen.

Pointen er, at det ikke var en eller anden kultur, der kom udefra og angreb det russiske samfund som en bacille og påtvang den russiske befolkning det diktatur.

Det var ikke nogen, der kom udefra, der påtvang den tyske befolkning det nazistiske diktatur.

Det var heller ikke nogen, der kom udefra – ud over at amerikanerne havde en meget stor indflydelse, men de kom jo fra samme kulturkreds – der påtvang den latinamerikanske befolkning deres diktaturer.

Det var en bacille, der kom indefra, ikke på grund af indvandring, men på grund af politisk uenighed. Det var politiske strømninger, udsprunget af de lande, udsprunget af Tyskland, udsprunget af Rusland, udsprunget af de latinamerikanske lande, som tog magten og etablerede

de blodige diktaturer på tværs af befolkningerne. Det er de historiske kendsgerninger.

Så til spørgsmålet om dansk kultur, og hvad der truer dansk egenart: Jeg bliver bare nødt til at konstatere, at jeg forstår det ikke. Jeg forstår ikke spørgsmålet. Det gør jeg ikke. Når jeg ikke forstår spørgsmålet, er det fordi jeg ikke forstår, hvad dansk egenart er. Det er jo så latterligt ikke at forstå spørgsmålet, så vi kan jo bede hr. Per Dalgaard komme herop og fortælle præcis, hvad dansk egenart er.

Når det er sket, skal jeg svare på spørgsmålet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Da vi er uden for selve lovforslaget, giver jeg ordet videre til hr. Jann Sjursen.

Jann Sjursen (KRF):

Tillad mig til en indledning den bemærkning, at når man nu har siddet og hørt på folketingsmedlemmers diskussion om medlemmernes religiøse overbevisning eller formåen eller ikke religiøse overbevisning, så må man undres. Man kunne måske også sige, at så er det faktisk ikke så mærkeligt, at respekten mennesker imellem i samfundet – eller i virkeligheden, som hr. Kamal Qureshi kalder det – måske heller ikke er så stor endda.

Det forekommer mig faktisk, at indtil flere folketingsmedlemmer i virkeligheden ikke har udvist særlig stor respekt for hverken religiøs overbevisning eller formåen eller ikke religiøs overbevisning de sidste par minutter. Men lad det være.

L 152 handler om noget andet, og lovforslaget tager sådan set ikke stilling til eller omhandler folk af en speciel religion, hverken den kristne, den muslimske eller andre. Det handler om, hvordan vi behandler udlændinge, der kommer her til landet. Når det er en trist sag set fra Kristeligt Folkepartis side at se det lovforslag, skyldes det, at det på en række områder ændrer fundamentalt, også på nogle af de principper, der hidtil har været gældende i udlændingelovgivningen.

Kl. 13.50

De facto-flygtningebegrebet afskaffes, og særlig spørgsmålet omkring familiesammenføring kommer til behandling i forbindelse med det lovforslag, der nu skal tages stilling til om lidt. Jeg skal ikke gentage alle argumenterne på disse områder, men blot sige, at bare 24-års-grænsen og det, at myndige, danske statsborgere nu ikke længere kan få lov til at blive familiesammenført

med deres ægtefælle i fædrelandet, jo slet og ret er absurd. I den sammenhæng er det sådan set også lidt absurd, at Socialdemokratiet faktisk støtter det, hvis det må være mig tilladt at nævne det også.

Når det gælder spørgsmål om effektivisering af asylansøgningsbehandling, ja, så kan det umiddelbart lyde godt, men det betyder rent faktisk, at Udenrigsministeriet og Flygtningehjælpen bliver sparket ud af Flygtningenævnet. Jeg synes ikke, at det er betryggende. Jeg synes ikke, at det betyder, at man giver de mennesker, som har erfaring på dette område, mulighed for at gå ind og bidrage konstruktivt til sagsbehandlingen og den domstolslignende afgørelse, som Flygtningenævnet skal træffe.

Hvad angår de skærpede betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, så bliver tidsgrænsen nu 7 år efter, at man har modtaget meddelelse om, at man kan få opholdstilladelse i Danmark. Det synes vi er for meget, og vi mener, at det kommer til at modvirke de integrationsbestrebelse, som også regeringen siger, at den rent faktisk har, og som man for alvor vil tage fat på til efteråret.

Men af bl.a. disse grunde, som ikke kan komme bag på Folketinget, så stemmer Kristeligt Folkeparti helt klart nej, når der om lidt skal trykkes på knapperne.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne starte med et par randbemærkninger.

Jeg synes, fru Elsebeth Gerner Nielsen var højt oppe, og jeg skal ikke svare på det hele. Men jeg har ikke noget imod at blive kaldt »fædrelandsminister«, så det må hun gerne kalde mig. Jeg har heller ikke noget imod, når fru Pia Kjærsgaard kalder mig »konventionsminister«. Det er jeg også stolt over. Ja, når At Tænke Sig kalder mig »udvisningsminister«, så er jeg faktisk også stolt, for kriminelle udlændinge, som ikke har permanent opholdstilladelse, bør efter min mening udvises, og det bør også asylsøgere, som ikke får asyl. Så tak for det.

Så vil jeg til spørgsmålet om islamdebatten blot indskyde, at jeg altid har været inspireret af det grundtvigske mundheld om, at munden skal være fri, men hænderne bundet. Det er demokratiets grundvold. Så når hr. Jesper Langballe siger, han vil bekæmpe islam med ord, og han sagde »med ord«, så er der intet udemokratisk i det. Den gode demokrat siger jo netop: Jeg vil bekæmpe din mening og din tro, men jeg vil til

min død slås for din ret til at beholde din mening og den tro.

Så megen misforstået debat i dag kunne have været undgået efter min mening.

Ingen må undre sig over, at regeringspartierne og regeringen er tilfredse med det, der nu om lidt bliver vedtaget. Vi får gennemført, hvad Venstre og De Konservative har foreslået her i Tinget i 10 år. Det er naturligvis også forklaringen på, at det blev til en aftale med Dansk Folkeparti, fordi Dansk Folkeparti tilbød os at få gennemført vores politik.

Så havde vi lange forhandlinger om, hvad der skulle lægges ovenpå, og det, der blev lagt ovenpå – efter forslag fra Dansk Folkeparti – var jo ikke dårligt. De ændringsforslag, det førte til, blev vedtaget med et meget bredt flertal her i Folketinget ved andenbehandlingen. Socialdemokratiet stemte også for. Og med hensyn til opblødning af boligkravet, som kommer til efteråret, så tror jeg, der bliver lige så bredt et flertal for det.

Kl. 13.55

Så man må jo sige, at det kunne have været meget værre, også set med deres øjne, som synes, at alting bliver så forfærdeligt, hver gang man gennemfører noget i samarbejde med Dansk Folkeparti.

Vi er i regeringen meget glade for, at Socialdemokratiet så åbent har tilsagt støtte på en række punkter. Partiet har både i betænkningen og i går under afslutningsdebatten præciseret, hvad det er for to punkter, man er imod, ud over måske nogle mindre punkter.

Det ene er tilknytningskravet, som Socialdemokratiet er imod. Vores argumentation for at fastholde det er, at hvis man nøjes med 24-årsreglen, som Socialdemokratiet er for, uden at have et tilknytningskrav, så risikerer man, at tilstanden bliver værre end før, nemlig at de unge bliver sendt hjem i 18-års-alderen og kommer igen med familien og børn, når de fylder 24. Hvad opnåede vi så?

Skal 24-års-reglen have den virkning, at den bremser arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber, så må tilknytningskravet nødvendigvis også være der. Vi er nemlig i regeringen meget optaget af, at det, der nu bliver gennemført, det skal have en virkning.

Så erkender vi blankt, at det er menneskeværk. Der kan være utilsigtede bivirkninger, som især jeg kommer til at bøvle med. Det er jeg da helt klar over. Men der var jo i virkeligheden også i valgkampen meget bred enighed om, at

noget måtte der gøres, og så er vi altså af den opfattelse, at der skal være en sikker virkning af det. Derfor tilknytningskravet.

En anden uenighed går på, at det tager 7 år, før man får permanent opholdstilladelse. Men bemærk, at der udtrykkelig står, at man ikke bliver hjemsendt efter 5 år, hvis man er velintegreret. Dermed nærmer vi os tyske og spanske tilstande, og helt forkert er der vel ikke i Tyskland. Der har man i hvert fald forstand på indvandring.

Vi er glade for, at Socialdemokratiet er med på 24-års-reglen, på de stramme krav om selvforsørgelse, på indsatsen mod kriminalitet, skerpelsen af danskunderskaberne, udstedelsen af flere arbejdstilladelser, opblødningen af boligkravet. Jeg kunne remse endnu 10 punkter op, som er indeholdt i lovforslaget, og som Socialdemokratiet ikke har protesteret imod. Det vidner om, at den politik, vi her gennemfører, ikke er så blokpolitisk præget, som nogle vil give indtryk af.

Jeg vil gerne sige om de facto-begrebet, som både Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti og andre gerne vil bevare, at vi kender ikke effekten af at skrive konventionerne direkte ind i loven til erstatning for de facto-begrebet. Det får en effekt. Det er der ingen tvivl om. Det skaber ikke uklare retstilstande, snarere tværtimod.

Man kan argumentere imod. Vi synes altså i regeringen, at det er vigtigt at leve op til vores valgløfter, det, vi har sagt i 10 år, nemlig at nu skal alle kunne være sikre på, at Danmark lever op til sine internationale forpligtelser, men ikke lægger en hel masse ovenpå. Man skal også kunne være sikker på, at når folk får afslag på asyl, så bliver de sendt tilbage.

Kl. 14.00

I den forbindelse vil jeg gerne som afslutning forsikre fru Pia Kjærsgaard og andre om, at jeg ikke på nogen som helst måde har bøjet mig eller blødt op på noget som helst over for de 27 sultestrejkende irakere i Vor Frue Kirke. Det kunne jeg ikke drømme om at gøre, og det har jeg sagt til præsten og menighedsrådsformanden fra første færd. Det ville jo udløse helt kaotiske tilstande, hvis man kunne sulte eller besætte sig til et forlænget ophold i Danmark.

Jeg er glad for, at sultestrejken er ophørt, men jeg kan meddele, at de sultestrejkende fik intet – intet – løfte om noget som helst, kun meddelelser om helt selvfølgelig ting, som hele tiden har været gældende i dansk flygtningepolitik, og

som også står fast, efter at dette lovforslag er vedtaget.

Hvordan kan det så være, at nogle ikke er sendt hjem, bliver der spurgt. Jeg vil gerne sige, at afviste asylsøgere bliver sendt hjem, så hurtigt det overhovedet er muligt, og med hensyn til de vilkår, de har, inden de bliver sendt hjem, kan jeg meddele, at alle fra Nordirak, der nægter at rejse hjem, bliver automatisk sat på madpakkeordning og får ingen penge overhovedet, og det samme kommer til at gælde irakere fra det myndighedskontrollerede Sydirak, så snart det lykkes politiet at anvise en sikker rejserute. Alttså: Har man fået afslag, og er der en rute, som man nægter at benytte, kommer man omgående på madpakkeordning.

Så er der spørgsmålet om tvangsmæssig hjemsendelse. Det er noget, der benyttes i betydeligt omfang, og det forbeholder regeringen sig også ret til at benytte i tilfældet med irakerne. Politiet har i en periode fulgt en opfordring fra FN's Højkommissariat om ikke at foretage tvangsmæssig hjemsendelse til Sydirak, fordi denne tvangsmæssige hjemsendelse kan skabe problemer for de pågældende. Vi har i en periode lyttet til UNHCR, men vi har ikke bortforpaktet vores handlefrihed til UNHCR, så lige så snart der er en mulighed for at få vedkommende sendt tilbage, vil det ske.

Hjemsendelse til Nordirak, hvor der har været flyveforbud siden Golfkrigen, kan ske gennem Tyrkiet og kun gennem Tyrkiet. Men Tyrkiet tillader ikke politiledsagelse, og derfor kan der i øjeblikket ikke sendes nogen tilbage ad den vej. Men i samme øjeblik, det bliver muligt at sende folk tilbage frivilligt eller tvangsmæssigt, vil det ske.

Danske myndigheder undersøger hele tiden mulighederne for at sende asylsøgere hjem, og vi gør det med alle til rådighed værende midler. I forgårs underskrev jeg således en fælles aftale med den jugoslaviske indenrigsminister Zoran Zivkovic. Denne aftale sikrer, at omkring 700 afviste asylansøgere fra Serbien og Montenegro kan vende hjem, og de pågældende er ligesom 218 afviste irakiske asylansøgere indkvarteret på asylcentre, hvor de afventer deres hjemsendelse.

Der er i alt 2.044 afviste asylansøgere i Danmark ifølge Rigspolitiet. Nu går det tal altså drastisk ned, og vi vil uden ophold og med alle til rådighed værende midler få det tal nedbragt yderligere. Men vi vil leve op til konventionernes ord om, at ingen bliver sendt hjem til forføl-

gelse. Det er det krav, vi skal leve op til, og det vil vi også leve op til.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er der fire korte bemærkninger til ministeren. Først hr. Kamal Qureshi, og derefter kommer fru Sophie Hæstorp Andersen, hr. Søren Søndergaard og fru Ritt Bjerregaard.

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Ja, så kan vi vende tilbage til den politiske debat.

Først vil jeg meget gerne spørge ministeren, hvad han mener, når han siger, at der er nogle unge mennesker, der bliver sendt hjem, hvis man ikke indfører en 24-års-regel. Danske statsborgere bliver altså sendt hjem, men hvor er det, de bliver sendt hen? Hvad er det for nogle hjem, de bliver sendt hjem til? Jeg forstod ikke helt oplægget, når man siger, at der er nogle danske statsborgere, der bliver sendt hjem, hvis man ikke indfører en 24-års-regel.

Så vil jeg også gerne spørge, om man ikke på et eller plan har en konflikt med sin liberale holdning, når man begrænser folks mulighed for at vælge ægtefælle og partner og deres mulighed for at kunne vende tilbage til det land, de er statsborgere i.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes, der bliver skabt nogle uklarheder om Socialdemokratiets holdning til disse tilknytningskrav. Det lyder, som om ministeren siger, at vi fuldstændig har afvist værnereglen, men jeg vil godt citere fra betænkingsbidraget, hvor der skrives om en aldersgrænse på 24 år, at her til skal der knyttes en værneregulering, som er retssikkerhedsmæssigt betryggende og objektiv.

Det er dét, vi vender os imod. Det er regeringens formulerede tilknytningskrav, som vi mener bygger på en administrativ vurdering, og det er dét, vi mener vil udløse stor vilkårlighed og retsusikkerhed og gøre tingene svære.

Så vil jeg også godt lige spørge til nogle andre usikkerheder, bare for at få slået tingene fast. Jeg synes, der er en uklarhed med hensyn til konventionerne, når man forlænger fristen til 7 år. På den ene side slår ministeren fast, at nu kan man sende folk hjem, lige så snart der er ro i hjemlandet, men på den anden side bliver der sagt, at det ikke skal ske, hvis de er velintegrerede. Der er lidt af en modsætning her, og jeg kan

høre, det er også det, som Dansk Folkeparti er lidt bekymret over. Skal det nu undersøges, om konventionerne holder fremover i det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg ved naturligvis godt, at ministeren kan vælge at tage de spørgsmål op, som ministeren synes, det er lettest at svare på, og det har ministeren også gjort.

Jeg synes alligevel, det er underligt, at ministeren overhovedet ikke med ét ord berører spørgsmålet om ambassadeansøgningerne, især når man tager i betragtning, at det er ministerens eget ministerium, der har leveret argumentationen for, hvorfor man nu etablerer en skrigende mangel på logik i dansk udlændingelovgivning i modsætning til den logiske sammenhæng, som eksisterede, da man lavede udlændingelovgivningen i 1983. Den kunne man have opretholdt på forskellig måde, både på en meget stram og en mindre stram måde, men man har altså valgt ikke at opretholde den logiske sammenhæng.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren i forlængelse af andenbehandlingen ikke synes, at han sådan set skylder en forklaring på sit udsagn, som jeg skal citere:

»Jeg kan sige, at det antal, som vil være forfulgt, og som får problemer ved, at man ikke længere kan søge på en ambassade, er betydelig mindre end det, der har været nævnt.«

Skylder ministeren ikke en undskyldning for den udtalelse?

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Det er jo forståeligt, at en minister her tæt på afslutningen af behandlingen af et lovforslag udtrykker tilfredshed med at få sin politik gennemført. Det gælder for ethvert parti, at det er dét, der er opgaven, og det gælder selvfølgelig også for en regering.

Ministeren siger, at det kunne have været meget værre, og henviser til Dansk Folkeparti. Jeg må sige, at jeg synes, det har været meget oplysende at lytte til den debat, der har været ved både andenbehandlingen og tredjebehandlingen, og jeg synes, det er svært at se, at det kunne have været meget værre. Jeg må sige, at mange af de synspunkter, som er kommet frem her i dag i debatten, ligger meget langt fra den udformning af lovgivningen, som Socialdemokratiet synes er hensigtsmæssig. De ligger meget

langt fra de svar og det rolige toneleje, som ministeren har anvendt her i dag.

Kl. 14.10

Et par gange har der været efterlyst citater af, hvad det egentlig er, Dansk Folkeparti har sagt. Når jeg får ordet igen, vil jeg bringe et af dem.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Ministeren sagde noget om hjemsendelse i sin tale, og det er faktisk det, der får mig på banen.

Det er korrekt, at der ikke står så meget i lige det lovforslag, der er til debat her. Men regeringen har jo en udlændingepakke, og her finder vi også lovforslag nr. L 126, hvor der er en ændring af hjemsendelsespolitikken, der går ud på, at folk, der har fået hjælp efter loven om aktiv socialpolitik, får nedskåret tiden fra et helt til et halvt år. Der er indregnet en gevinst på 6 mio. kr. om året, når loven er fuldt indfaset, så her er der i hvert fald noget nyt om hjemsendelsespolitikken.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste skal jeg ikke bestride.

Hr. Kamal Qureshi spørger, hvad jeg mener med, at hvis man har en 24-års-regel uden tilknytningskrav, bliver de unge sendt hjem og kommer til Danmark, når de fylder 24 år. Dermed mener jeg, at de bliver sendt hjem til den ægtefælle, som man ville have hentet til Danmark. Det er det, der sker, hvis man ikke har tilknytningskravet.

Formålet med disse regler, som er besværlige, men efter min mening nødvendige, er at sætte en bremse for arrangerede ægteskaber, herunder tvangsægteskaber. Jeg ville ønske, at den hidtidige lovgivning imod tvangsægteskaber havde virket, men det har den jo ikke. Det antal ægteskaber, der er bremset pr. år, ligger jo kun på fem eller 10, og antallet af ægteskaber, der er indgået efter et kraftigt pres, er langt, langt højere. Spørg kvindecentrene, spørg foreningen Broen, spørg foreningen LOKK.

Det, vi her gør, får en virkning, og som jeg sagde før, kan det også være, det får utilsigtede virkninger, så vi må justere det senere. Men nu er det altså afgørende, at vi får sendt det budskab til de familier i Danmark, som ofte lever i en dybt foreldet verden sammenlignet med deres familier i hjemlandet, som har udviklet sig i den tid, der er gået, siden deres slægtninge rejste til Danmark. De, der er kommet til Danmark, vil

bekæmpe integrationen med deres børns hjælp, og det er det, vi nu vil sætte en stopper for.

Fru Sophie Hæstorp Andersen nævnte – og det har hun ret i – at Socialdemokratiet i stedet for tilknytningskravet ønsker en værnsregel. Jeg har ikke helt forstået, hvad der menes, og jeg tror heller ikke, Socialdemokratiet er helt på det rene med, hvordan og hvorledes det i praksis skal stilles op, for så havde man vel stillet et konkret ændringsforslag.

Med hensyn til 7-års-reglen bliver den modificeret af, at der står i lovforslaget, at man ikke får inddraget sin opholdstilladelse, hvis man er velintegreret efter 5 år. Det betyder imidlertid ikke, at vi nu har en hel masse elastik i meter-mål, og at vi vil administrere lovgivningen slapt. Det er det, der står i forslaget, som er gældende. Jeg tror ikke, man får meget ud af at sende familier, som har været her i en årrække og er velintegrerede, og hvor børnene taler flydende dansk, tilbage.

Hr. Søren Søndergaard spørger for 27. gang, tror jeg virkelig det er, til disse ambassadeansøgninger, og han vil have mig til at beklage nogle tal. Det kan godt være, at de har været forkerte, når det gælder visse år, men så har de været rigtige, når det gælder andre år. Så vidt jeg kan se, har tallet svinget mellem 30 og 70, og antallet af ansøgere har været mellem 1.500 og 2.500. Det er altså et stort apparat, vi har haft i gang.

Kl. 14.15

Uden at skulle starte debatten helt forfra: Det drejer sig altså ikke om folk, som i deres hjemland, hvor de bliver forfulgt, smutter ind på den danske ambassade. Nej, det drejer sig om folk, som for længst er kommet væk fra deres hjemland, finder en ambassade i et tilstødende land og derefter efter de hidtidige regler kan få asyl i Danmark, hvis de har særlig tilknytning til Danmark. Man skal ikke gøre problemet værre og større, end det er.

Så vil jeg sige med hensyn til de udtalelser fra Dansk Folkeparti, som fru Ritt Bjerregaard ikke fik lejlighed til at citere, at jeg kan jo ikke vide, hvad det er for udtalelser. Men jeg synes, at Dansk Folkeparti selv skal forsvare, hvad Dansk Folkeparti har sagt, så skal vi i regeringen nok forsvare, hvad vi har sagt.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Det er jeg selvsagt enig med ministeren i, men nu er det jo sådan, at det lovforslag, som formentlig bliver vedtaget lidt senere på dagen, er

lavet i samarbejde med Dansk Folkeparti, og den aftale, der er indgået, giver nogle stærke bindinger med hensyn til, hvad ministeren vil kunne gøre i administrationen af lovgivningen.

Derfor har debatten været meget oplysende og klart vist, hvilke synspunkter Dansk Folkeparti har, og hvilken linje Dansk Folkeparti vil følge. Jeg synes, den ordveksling, der var med hr. Langballe tidligere i dag, klart viste en linje, som i hvert fald ikke er Socialdemokratiets.

Der blev efterlyst, hvad det egentlig var, vi tænkte på, og jeg skal tage et citat af hr. Mogens Camre på Dansk Folkepartis årsmøde, hvor Mogens Camre sagde:

»Alle Vestens lande er infiltreret af muslimer, og nogle af dem taler pænt til os, mens de venter på at blive nok til at slå os ihjel.«

Socialdemokratiet er glad for, at vi ender med ikke at få noget ansvar for denne lovgivning.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Ministeren nævner tvangsægteskaber som et afgørende problem. Det har vi fra SF's side været meget optaget af fra starten, og allerede længe før regeringen nåede at reagere på noget, fremførte vi faktisk nogle ideer. Vi gjorde os nogle tanker, som vi offentligt gav til kende, og vi fik at vide, at det ikke var nødvendigt at stramme den nuværende retspraksis for at gøre det muligt at beskytte unge mennesker mod overgreb.

Er det ikke rigtigt, at ministeren i sit svar på det spørgsmål, jeg har stillet ministeren om omfanget af tvangsægteskaber, har skrevet, at ministeren overhovedet ikke har nogen dokumentation for det? Og hvordan kan ministeren lægge noget til grund for en lovgivning, som i den grad indskrænker danske statsborgeres rettigheder og deres mulighed for at finde ægtefælle eller partnere andre steder i verden, uden overhovedet at have nogen som helst form for dokumentation, men bare en eller anden fingerspidsfornemmelse? Det har vi andre også, men på det grundlag kan man da ikke lave en lovgivning, som går ud over så mange mennesker.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er interessant at konstatere, hvordan en person, der kommer fra et parti, der hævder at sætte mennesker over systemer, kan nå frem til den opfattelse, at det, at 50 mennesker risikerer at blive slået ihjel, ikke er noget større problem, fordi det er så få, især i forhold

til hvor mange der søger. Vi har set, at ministeren systematisk har forsøgt at undervurdere problemet, også fra Folketingets talerstol, da ministeren i forbindelse med andenbehandlingen sagde:

»Jeg kan sige, at det antal, som vil være forfulgt, og som får problemer ved, at man ikke længere kan søge på en ambassade, er betydelig mindre, end det har været nævnt.«

Det, der var nævnt, var de 56, som havde ansøgt. Så spørger man ministeriet, og hvilket svar får man så? Man får det svar, at ansøgningerne primært er indgivet i Afghanistan og Irak, og at det er Udlændingestyrelsens vurdering, at disse personer typisk har indgivet deres ansøgning ved de danske repræsentationer i Pakistan, Irak og Jordan. Men ingen af disse tre lande anses for sikre tredjelande, således som dette begreb defineres i relation til udlændingelovens § 48 a. Ingen af disse lande er sikre lande!

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg synes stadig, der er en del tvivl om, hvad forlængelsen af midlertidig opholdstilladelse til 7 år kommer til at betyde.

For ministeren virker det helt fornuftigt, at man selvfølgelig ikke sender en velintegreret flygtning med midlertidigt ophold i Danmark hjem, selv om der er kommet fred og ordnede forhold i vedkommendes hjemland. Men virker det også fornuftigt for det forligsparti, man nu i dag vedtager dette lovforslag med?

I aftalen med Dansk Folkeparti har man netop indskrevet, at man ønsker at udarbejde en redegørelse for fortolkningen af asylrelevante bestemmelser i den europæiske menneskerettighedskonvention for at belyse det spillerum, som de nævnte konventioner giver de enkelte lande. Kunne ministeren ikke oplyse, om en sådan redegørelse skal give mulighed for fremover at hjemsende velintegrerede flygtninge inden for de 7 år?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre fru Ritt Bjerregaard om, at Dansk Folkeparti ikke har ønsket at binde sig til regeringen, ikke har ønsket at afskære sig fra kritik og ikke har ønsket at afskære sig fra at kræve flere indgreb end det, som ligger i denne lovgivning. Naturligvis har Dansk Folkeparti ikke bundet sig til regeringen, og derfor har re-

geringen naturligvis heller ikke bundet sig til Dansk Folkeparti.

Det, vi har aftalt, står på halvanden side, og det er dét, der gælder. En af de fornuftige ting, vi har aftalt – jeg synes i øvrigt det hele er fornuftigt – er, at der skal udarbejdes en redegørelse for at belyse det spillerum, der er i de internationale konventioner. Også jeg synes virkelig, vi trænger til det, og vi får i øvrigt hårdt brug for det på europæisk plan, hvis vi nogen side skal blive enige om en fælles asylpolitik.

Så siger hr. Kamal Qureshi, at vi ikke har nogen dokumentation for, at der er tvangsægteskaber, og at unge bliver presset, og at vi ikke ved, om det er hundreder eller tusinder, der er tale om. Nej, det er fuldstændig rigtigt, men gå ud og besøg kvindecentrene, spørg de organisationer, jeg nævnte, og lav en statistik over, hvor mange som er blevet gift med deres fætter eller kusine fra hjemlandet. Jeg troede, det var undtagelser, men jeg er blevet klogere, og jeg tror især, det netop er et land, som hr. Kamal Qureshi kender godt, hvor fætter-kusine-ægteskaber desværre er en udbredt praksis.

Ingen skal komme og bilde mig ind, at disse fætter-kusine-ægteskaber opstår af spontan kærlighed. Det er familiearrangementer, som har til hensigt at sikre, at også fætteren kan komme til Danmark. Det er familiearrangementer, som har til hensigt at bekæmpe integrationen i Danmark og forhindre, at de unge skal blive som danske, og jeg ville ønske, at både centeret i Wien og andre, der har så travlt med at beskrive danskernes intolerance, studerede den intolerance, der findes hos dem, der ikke vil lade deres unge blive som danskerne.

Det skal vi kunne tale frit og åbent om, og specielt kunne oplagte rollemodeller som hr. Kamal Qureshi og andre med indvandrerbaggrund gøre en fantastisk forskel. Det kunne måske have overflødiggjort denne lovgivning, hvis de var kommet på banen noget før, hvis de var gået i kødet på deres egne og havde sagt til deres egne, hvad det er, de gør ved deres børn, og hvad det er for noget bøv!l, de risikerer at dansk lovgivning skal ud i for at forhindre, at den trafik fortsætter.

Det var, hvad en taxachauffør, jeg kørte med i aftes, sagde til mig. Han er albaner, og han var helt klar over, hvorfor vi er nødt til at vedtage dette her. Det er, fordi der er nogle, der har været for ivrige efter at bekæmpe integrationen, tvinge deres børn og fastholde forældede kultu-

rer, som sågar for længst er forladt i deres eget hjemland.

Så fik jeg vist sagt det.

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg kan sige, at mange, mange gange i de mange år, jeg har været med til at diskutere udlændingepolitik, har det været nødvendigt for mig at sige til folketingsmedlemmer og andre, at alt, hvad Dansk Folkeparti siger, og alt, hvad vi skriver, står vi ved. Det er vi til enhver tid helt parat til at forsvare, forklare og vedstå ét hundrede procent. Men man skal lade være med at gøre sig skyldig i forkerte citater.

Jeg må afvise fru Ritt Bjerregaards citat af hr. Mogens Camre, for det er forkert. Jeg skal ligeledes afvise hr. Kamal Qureshis tidligere påstand om, hvad jeg skulle have sagt ifølge The Times, for det er også forkert. Det er det triste, der sker: man smider – undskyld udtrykket – lort på folk, og derefter siger man: Puh, hvor du lugter!

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil meget gerne sige til ministeren, at det er jo mange gange, man kan undre sig over, hvorfor ægteskaber opstår så spontant.

Efter den debat, der foregår her, og efter nogle af de udtalelser, der er kommet fra en liberal minister, som oven i købet er europaminister, og noget af det, vi har hørt fra det yderste højre, kan man godt undre sig over, hvordan det politiske ægteskab er opstået, og hvorvidt der er kærlighed i det ægteskab. Men det virker da, som om der alligevel er meget godt sammenhold i det ægteskab. I hvert fald set udefra er det meget svært at sige, hvordan pokker det kan være, der kan opstå et ægteskab mellem så forskellige personer som en liberal minister og det yderste højre, så jeg undrer mig meget.

Jeg kan godt fortælle integrationsministeren, at jeg har arbejdet med tvangsægteskabsproblemet, og jeg har i årevis talt med det krisecenter og det kvindecener, ministeren refererer til, også på det tidspunkt, hvor ministeren sad i Europa-Parlamentet og beskæftigede sig med andre ting. Jeg vil også meget gerne fortælle ministeren, hvad jeg har oplevet i den tid.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne takke integrationsministeren for den klare og loyale redegørelse, og så vil jeg gerne spørge lidt uddybende i forbindelse med integrationsministerens svar til hr. Søren Søndergaard.

Ministeren svarede, at det skal undersøges, hvilket spillerum de internationale konventioner giver de forskellige europæiske lande. Jeg vil gerne bede integrationsministeren bekræfte, at hverken i vores aftale eller i lovforslaget er vi end ikke i nærheden af at støde an mod nogen konventioner.

Vi har ikke gjort nogen hemmelighed ud af, at på ét punkt havde vi ønsket noget mere. Vi var bange for, at de facto-flygtningene blot skulle skifte til at hedde noget med beskyttelsesstatus, og havde derfor ønsket, at folk med beskyttelsesstatus ikke kunne få varig opholdstilladelse. Det ville regeringen ikke være med til, men jeg vil bede integrationsministeren bekræfte, som fru Birthe Rønn Hornbech også tidligere har gjort, at dette var et politisk valg, og at vi slet ikke er i nærheden af at komme på kant med konventionerne.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg skal blot oplyse, at det anvendte citat stammer fra Ekstra Bladet den 17. september 2001.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det har undret mig, at ministeren gang på gang ikke har villet svare hr. Søren Søndergaard og ikke har erkendt over for hr. Søren Søndergaard, at det svar, ministeren gav under førstebehandlingen, simpelt hen ikke var korrekt.

Sådan som jeg har forstået debatten, var det ikke korrekt, fordi ministeren med den baggrund, ministeren har, ikke vil være ved, at den afskæring af muligheden for at søge asyl fra ambassader kan koste menneskeliv, og ministeren ikke vil være ved, at man kan risikere, at det er 56 til 75 mennesker, der kan dø på grund af denne her ændring af lovgivningen. Derfor vil jeg nu godt bede ministeren svare klart på hr. Søren Søndergaards spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er da utroligt, at fru Ritt Bjerregaard kan bruge Ekstra Bladet som sandhedsvidne, det er jo uhyre troværdigt. Jeg skal så fremover bede fru Ritt Bjerregaard lade være med at blive ved med at fremture, også hos Socialdemokratiet, med det citat, som jeg afviser som værende ukorrekt, som ikke er rigtigt, som aldrig nogen sinde er sagt.

Jeg forsøgte at overbevise fru Ritt Bjerregaards partifælle, hr. Svend Auken, om det samme i TV-Avisen for nylig, han havde også fået citatet udleveret hos Socialdemokratiets Nyhedstjeneste. Kunne fru Ritt Bjerregaard ikke lade den meddelelse gå rundt – det er nok bedre, at fru Ritt Bjerregaard gør det, end at jeg selv gør det – hos SNT, at det er et fuskcitater, det er fejl. Og jeg må sige til fru Ritt Bjerregaard, at man ikke altid skal forlade sig på, hvad der står i Ekstra Bladet.

Tredje næstformand (Kaj Ikastr):

Så får ministeren ordet, og derefter går formanden videre i dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte over for hr. Langballe, at vi efter regeringens mening ikke er på kanten af konventionerne; vi mener, at vi er på den trygge og rigtige side af konventionerne.

Jeg er også glad for, at hr. Jesper Langballe minder mig om, at på ét punkt går vi jo videre end konventionerne, idet vi ikke som en række andre lande sonderer mellem dem, der får asyl efter flygtningekonventionen, og dem, der får det efter torturkonventionen og menneskerettighedskonventionen.

De første har jo i en række lande en videre beskyttelse end de sidstnævnte. Vi giver i Danmark den samme beskyttelse til alle, det har hr. Jesper Langballe fuldstændig ret i. Han har også ret i, at det diskuterede vi længe, og jeg havde en række gode grunde til at stå fast på det. Dem skal jeg ikke repetere her, men tak, fordi vi her fik dette meget gode eksempel på, at vi faktisk på det punkt går videre end konventionerne.

Så havde jeg lyst til at skaffe oplysninger om, hvor mange andre lande der tillader asylansøgninger på ambassader. Jeg tror ikke, det er ret mange andre lande, der gør det. Det bygger jeg på, at UNHCR's bemærkning til den sag jo gik

på noget i retning af, at man hidtil havde været glad for at kunne henvise til Danmark som et positivt eksempel. Det antyder for mig, at det ikke er sædvanligt, at man kan søge på ambassader.

Det er rigtigt, hvad hr. Søren Søndergaard sagde i sidste runde, at selv om disse ansøgninger jo aldrig forekommer i det land, hvor de pågældende er forfulgt, men alene forekommer i nabolande, så er disse nabolande ofte ikke sikre tredjelande. Der er jo næsten ingen lande, som formelt er sikre tredjelande, for begrebet sikkert tredjeland betegner jo ikke et land, hvor ingen bliver forfulgt. Nej, begrebet sikkert tredjeland betegner et land, som har en fuldt betryggende asylprocedure.

Det er det, der menes, så selv om et land ikke er et sikkert tredjeland og ikke har den fuldt betryggende asylprocedure, så er det jo ikke sikkert, man bliver forfulgt dér, bl.a. fordi man i disse tilfælde er totalt ukendt dér. Så lad os nu ikke tale om, at 56 personer skal dø.

Men hvis det kan hjælpe til afslutning af debatten, at jeg undskylder, hvis jeg har givet et forkert tal eller uberettiget har anfægtet et tal, så gør jeg det meget, meget gerne.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er korrekt, at definitionen »sikre lande« ikke dækker over, at landene er sikre for flygtninge. Det kan bl.a. være, fordi asylproceduren i det pågældende land ikke er betryggende, men det kan også være, fordi folk risikerer at blive sendt fra det usikre land hjem til det land, hvor de oprindeligt er flygtet fra, og hvor de er forfulgt og risikerer døden.

Derfor vil jeg bare bede integrationsministeren bekræfte, at Amnesty International og andre internationale organisationer har givet gentagne eksempler på, at folk er blevet indfanget og udsendt fra Iran til Afghanistan under Talebanstyret, og at folk er blevet indfanget i Pakistan og udsendt til Afghanistan, og at flertallet af dem, vi snakker om her, lige præcis er folk, der har søgt via en ambassade i henholdsvis Iran og Pakistan.

Derfor vil jeg blot have bekræftet, at de her lande ikke bare er usikre, fordi de har en dårlig asylprocedure, men de er usikre, fordi folk risikerer at blive indfanget og sendt tilbage og slået ihjel.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører i anden omgang.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil godt her i anden runde kommentere et par områder fra debatten.

Hr. Kamal Qureshi har jo den opfattelse, at alle danske statsborgere uanset oprindelse betragter Danmark som deres hjemland. Vi har fået mange eksempler på, at det er sådan, fra hr. Kamal Qureshi. Men sådan er det altså ikke for alle, der har fået dansk statsborgerskab, må jeg sige til hr. Kamal Qureshi.

Knap og nap var vi kommet igennem andenbehandlingen af denne lov, vi nu behandler for tredje gang, før det fra officiel tyrkisk side lyder, at så flyver vi bare tyrkiske lærere ind til Danmark, for at de kan undervise i tyrkisk. Det er jo et godt eksempel på, hvad enten man kan lide ordet kolonisering eller ej, at man netop gennem fætter-kusine-ægteskaber affolker landsbyer i Tyrkiet. Man kan rejse ned og se og få at vide, at de befinder sig i Danmark, at man ikke ønsker, at de skal integreres, for man skal fra den tyrkiske stats side nok sørge for, at de får lært tyrkisk først og fremmest.

Det er jo ikke at acceptere integration og acceptere, at Danmark skal være nyt fædreland. Det er jo alene, fordi man vil herop og have nogle bedre økonomiske forhold med ret til at beholde hus derhjemme og så tage hjem, når det passer en, og opretholde familiemønsteret ved i generation efter generation at gifte sig med fætter og kusine.

Det dæmmes der forhåbentlig op for nu, for det er et af momenterne i tilknytningskravet, at hvis man kan oprindelsessproget, så er det i hvert fald noget, der viser, at man uden problemer kan vende tilbage og gifte sig i hjemlandet, og så tipper det jo også med, hvor man har størst tilknytning.

Så vil jeg sige til nogle af de radikale repræsentanter, at det jo kunne lyde, som om man ikke mener, at der er religionsfrihed for det kristne flertal i Danmark. Det indtryk kunne man godt få. At der er noget, kristne ikke må sige, og de skal helst heller ikke være kristne, når de er herinde i Folketinget, så skal vi bare være politikere.

Men det er altså sådan for kristne mennesker som for muslimer, at det kan man ikke bare sådan adskille i sit sind. Men det, der er forskellen på at være luthersk kristen og være muslim, er,

at man til gengæld ikke sammenblander det. Kristendommen er forudsætningen for mange af os og har banet vejen for demokratiet, mens islams lovreligion jo er totalitær, og det er ved Menneskerettighedsdomstolen fastslået, at islamisk ret er i strid med menneskerettighederne. Læg mærke til det.

Kl. 14.40

Så vil jeg til sidst vende mig direkte til Socialdemokratiet og spørge: Kan vi nu her på falderebet få at vide: Hvad er Socialdemokratiets udlændingepolitik? Man stemmer regeringens ned. Man brugte afslutningsdebatten i går til at kritisere regeringens udlændingepolitik. Kan vi få et bud på her til sidst: Hvad er egentlig Socialdemokratiets udlændingepolitik?

Hvad nu, hvis vi havde stemt for Socialdemokratiets ændringsforslag, ville man så have stemt for regeringens forslag? Vil man ændre dette forslag, der nu bliver vedtaget, hvis man selv får flertal for det? Hvad er det, man vil i Socialdemokratiet?

Vælgerne har talt klart. De ønsker, at den politik, der er i dag, gennemføres. Hvad er det, Socialdemokratiet vil?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg vil sige, vi slipper ikke religionskrigen løs igen, så den radikale ordfører får lov at svare på angrebet, og så er der lukket. Den debat har fået så mange bemærkninger i forrige runder. Nej, det er ikke fru Elsebeth Gerner Nielsen nu, det er først hr. Kamal Qureshi.

Men jeg vil lige sige, at hvis folk kaster sig ind i religionskrigen igen, så fratager jeg dem ordet på det punkt.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil forholde mig til det politiske indhold med en meget myndig formand ved min side og spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om det ikke netop er på grund af regeringens politik, hvor man har fjernet tilskuddet til modersmålsundervisningen af danske statsborgere i kommunerne, at Tyrkiet nu går ind og siger, at de vil tilbyde modersmålsundervisning. Er det ikke lige netop det, der fører til, at andre lande begynder at blande sig i danske interne forhold, at regeringens politik på det her område ikke går ind og tilgodeser det behov, som danske statsborgere har i forhold til at kunne tilegne sig det danske sprog?

Så vil jeg også sige til fru Birthe Rønn Hornbech, eftersom jeg ved, at ministeren var meget ivrig med at sige, at jeg skulle snakke med mine egne, at jeg betragter både fru Birthe Rønn Hornbech og ministeren som en del af mine egne, og jeg prøver også at snakke med dem, når jeg er på arbejde.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

At vi ikke skal starte en ny religionsdiskussion, er jeg fuldstændig enig i; men det gør det ikke mindre urimeligt, at fru Birthe Rønn Hornbech nu går op og kommer med et frontalangreb på Tyrkiets ambassadør i Danmark, der nok ikke kan beskyldes for at ville kolonisere Danmark med noget som helst. Altså ærlig talt!

Jeg synes, fru Birthe Rønn Hornbech måskylder at tage et møde med den tyrkiske ambassadør, så vil hun finde, hun også gør et stort stykke arbejde omkring at bekæmpe tvangsægteskaber i modsætning til så mange andre mennesker i det her land.

Hvad er Socialdemokratiets udlændingepolitik? Ja, jeg kan anbefale Venstre og andre, der er interesserede, at læse det oplæg, vi kom med under valget, der hedder »Mennesker først«. Der står punkt for punkt, hvad vores politik er. Jeg kan henvise til vores regeringsperiode og den integrationslov, vi kom med dér i 1998, som blev iværksat i 1999, og som nu skal revideres.

Jeg kan også henvise til de stramninger, vi udførte bl.a. med hensyn til kriminelle udlændinge, og derudover kan jeg henvise til, at vi som oppositionsparti har forholdt os ansvarligt til det af regeringens foreslåede oplæg, som diskuteres her i dag. Det må vel være nok for det her punkt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så fru Elsebeth Gerner Nielsen, som har fået lov at svare på det der religionsspørgsmål. Og så er det slut.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fru Birthe Rønn Hornbech kommer med ævl, kævl og vrøvl, når vi endnu en gang skal høre, at vi har noget imod nogen, der er kristne. Selvfølgelig har vi ikke det i Det Radikale Venstre. Jeg er selv kristen, men jeg synes, det er et privat anliggende, og jeg tror, at denne her debat i det hele taget ville blive meget bedre af det, hvis vi holdt religion for os selv.

Jeg tror, det er en god idé, hvis fru Birthe Rønn Hornbech nu tager hjem og holder sommerferie og prøver at lære at beskæftige sig med noget andet end folks private forhold, deres religion, deres forhold til deres kulturelle rødder og deres kultur i det hele taget.

Kl. 14.45

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ønsker flere at udtale sig? (*Ophold*). Det må ikke være om det spørgsmål. Hvis fru Birthe Rønn Hornbech går ind i den debat, så fratager jeg hende ordet. Men hun har selvfølgelig lov til at svare på de andre spørgsmål, det er rigtigt nok.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan igen svare hr. Kamal Qureshi, at jeg betragter også hr. Kamal Qureshi som en af mine egne, som i øvrigt i debatten har vist større forståelse for dansk frisind og historie end så mange andre herinde. Men jeg er alligevel nødt til at fastholde over for hr. Kamal Qureshi, at der altså er nogle ting, vi er meget uenige om.

Det nytter ikke noget, for når indvandrer nationerne i tredje og fjerde generation gennem familiesammenføringer vil have opholdstilladelse i Danmark, så er der kun ét modersmål, og det er dansk.

Det er jo udtryk for en urimelig tankegang, at man nærmest har retskrav på, at man ude fra den vide verden i tredje og fjerde generation bare kan sende sine egne statsborgere hertil og så forlange, at modersmålet ikke er blevet dansk. Der er da ikke folk fra nationer som Ungarn og USA og andre, der har bosat sig i Danmark, der vil hævde, at de skal blive ved med ikke at kunne ordentligt dansk og have støtte fra deres egne lande for at kunne bevare lad os sige ungarsk i Danmark, for nu at tage et eksempel.

Så siger fru Sophie Hæstorp Andersen, at jeg bare skal tænke på oplægget fra Socialdemokratiet i valgkampen. Det er præcis det, jeg tænker på. Det, jeg tænker på, er de møder, jeg har været til med socialdemokratiske politikere i valgkampen, og det var en helt anden snak. Der stod i avisen, at det ikke var til at kende forskel på Venstre og Socialdemokratiet.

Derfor spørger jeg nu: Hvem er det i Socialdemokratiet, der repræsenterer Socialdemokratiets udlændingepolitik? Mon ikke det er dér, tampen brænder? Når man ser socialdemokratiske medlemmer i tv, så er udmeldingerne meget forskel-

lige, fordi der ikke er nogen politik hos Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Må jeg sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at jeg håber, at fru Birthe Rønn Hornbech bemærkede, at der rent faktisk var repræsentanter fra det etniske mindretal med tyrkisk baggrund, som faktisk ikke ønskede den indblanding fra den tyrkiske stat, og som klart og tydeligt sagde, at de mener, det er en opgave, der skal varetages af deres land.

Jeg kan nævne Muharrem Aydas, som er en af mine meget gode venner med tyrkiske rødder, som netop sagde, at det er et problem, hvis Tyrkiet sender sproglærere til Danmark, for der vil koblingen imellem det, der foregår i den danske stat, og det, man har kunnet bruge modersmålsundervisningen til, forsvinde.

Det er jo kommunerne, der synes, at det er en god idé. Det er ikke det tyrkiske mindretal i Danmark, der synes, at det er en god idé.

Så vil jeg meget gerne understrege, at når jeg snakker om rettigheder for at kunne bosætte sig i et land, så tænker jeg på de danske statsborgere. Jeg er her som ordfører for ligestilling, jeg er ordfører for de danske statsborgere og deres rettigheder og ikke for tyrkeres rettigheder med hensyn til at komme til Danmark.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt forholde mig til fru Birthe Rønn Hornbechs karakteristik af modersmål. Modersmål er – i hvert fald sådan, som vi hidtil har defineret det – det sprog, éns moder taler. Så kan man sige, at éns mor burde tale noget andet.

Mit modersmål var jysk, og så lærte jeg efterhånden også dansk. Men mit modersmål var jysk, og det kunne man ikke forstå, når jeg som dreng var i København. Det, der ligger i modersmålet, er, at det er éns moders mål, og det er ikke spørgsmålet om, hvad man taler i et land. Det er det ene.

Så refererer fru Birthe Rønn Hornbech til Ungarn. Den dag, Ungarn bliver medlem af EU, hvilket vi håber sker hurtigere, end det næsten kan lade sig gøre, i hvert fald hurtigst muligt, hvad sker der så med Ungarns forhold til modersmålsundervisningsmulighed? Hvad skal vi så? For så er det jo sådan, at så kommer de ind under bestemmelsen om, at de skal tilbydes modersmålsundervisning. Tilfældigvis Ungarn.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg skal gøre det kort og klart over for fru Birthe Rønn Hornbech. Jeg skal igen henviser til det, jeg sagde før omkring vores oplæg under valgkampen, »Mennesker først«. Det kan stadig væk rekvireres, så man selv kan læse sig til, hvad vores holdninger er. Derudover glemte jeg før at nævne det integrationsoplæg, som vi har fremlagt her i Folketinget, som også er en del af vores udlændingepolitik.

Det er jo mig, der er partiets ordfører på området her i dag, og det er jo derfor mig, der repræsenterer partiets politik. Jeg kan godt forstå afslutningsvis, at fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre har brug for at tale om nogle andres politik – Socialdemokratiets politik – når nu det ikke ser for godt ud i medierne at tale om sin egen politik, for det er jo heller ikke alle, der bakker op om den.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg må sige til hr. Kamal Qureshi, at hvis der er tyrkere, der har taget afstand fra, at den tyrkiske ambassadør og den tyrkiske stat blander sig, så anerkender jeg det. Men det, der jo er ganske rædselsfuldt at tænke på, er, at den tyrkiske stat blander sig, og at hr. Aage Frandsen åbenbart mener, at man i syvende, ottende, niende og tiende generation skal tale tyrkisk i Danmark. Det er jo præcis det, der er problemet, at det er uden ende, at man bliver ved med at familiesammenføres fra oprindelseslandet, og så bliver man ved med at tale det sprog derhjemme, som man er rejst fra for fire generationer siden.

Det er jo det, der er meningsløst, og hvis det skal gå, som hr. Aage Frandsen siger, så bliver det jo ved i ottende og niende og tiende generation. Dertil er bare at sige, at det bliver altså ikke med permanent opholdstilladelse i Danmark. Nu er det slut. For hvis ikke man vil lære ordentligt dansk, så får man ikke permanent opholdstilladelse.

Så skal jeg spørge fru Sophie Hæstorp Andersen, hvordan det var med det beslutningsforslag, der blev fremsat her. Var der ikke noget med, at man var parat til at forhandle om mindre ydelser for udlændinge, eller husker jeg helt forkert?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Aage Frandsen, som ikke skal konversere undervejs. Vi har et meget, meget, meget langt program foran os.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Til fru Birthe Rønn Hornbech: Jeg forholder mig alene til det faktuelle. Jeg har slet ikke sagt, hvad jeg synes om indholdet i den måde, man griber det an på. Jeg spørger bare, om ikke det er korrekt, at vi stadig væk giver EU-borgere, EØS-borgere, dvs. borgere fra Norge, Færøerne, Grønland, modersmålsundervisning, ligegyldigt hvilken generation det er? Og det vil gælde i fremtiden også for ungarere. Det er bare det, jeg spørger efter, om ikke det er sådan. Jeg forholdt mig slet ikke til, om det nu er rimeligt eller ikke rimeligt. Jeg spørger: Hvordan er lovgivningen, og er det ikke sådan, at det vil være tilfældet for disse ungarere, som fru Birthe Rønn Hornbech refererer til, når Ungarn bliver medlem af EU?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Man må jo ikke benævne problemerne med deres rette navn, for så var man jo nødt til at sige, at der er forskel på, hvordan ungarerne har integreret sig, og hvordan tyrkerne har integreret sig. Men det må man ikke sige, det er diskrimination, så det vil jeg ikke sige.

Jeg vil bare sige: Vi ønsker at bryde det mønster, hvor man ved systematisk arrangerede ægteskaber skaffer sig opholdstilladelse i Danmark. Der er flere måder at gøre det på, og vi har anført de forskellige momenter i udlændingeloven. Man får ikke permanent opholdstilladelse, hvis ikke man vil lære ordentlig dansk, og mønsteret med arrangerede ægteskaber for slet ikke at tale om tvangsægteskaber skal stoppes. Rejser man på ferie i hjemlandet og efterlader en nygift, der er gravid, så har man større tilknytning til hjemlandet, og så er der ingen grund til at få opholdstilladelse i Danmark.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Aage Frandsen for tredje gang, og så er vi vist ved at være fremme ved afstemningen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Kunne fru Birthe Rønn Hornbech ikke overvinde sig selv til at sige, at det er korrekt den måde, jeg fortæller, bestemmelserne om modersmålsundervisningen er på i Danmark? I henhold til den lov, der er, i henhold til de EU-regler som har været årsag til, at vi stadig væk har den lov, skal vi give modersmålsundervisning til EU-borgere, også kommende EU-borgere i det omfang, vi udvider EU, og borgere fra EØS-lande. Så har vi selv besluttet, at borgere fra Færøerne og Grønland skal have det. Er det ikke korrekt? Bare sig ja, så er debatten slut.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil godt selv sætte dagsordenen for Venstres holdninger, og der er jeg altså stadig væk nødt til at sige: Det er en mønsterbrydning, der er tale om. Om så også jyder fik modersmålsundervisning, ville det jo ikke ændre ved, at der er nogle, der gennem familiesammenføring vil skaffe sig adgang til opholdstilladelse i Danmark, men i virkeligheden ikke ønsker at pakke kufferten ud, men ønsker at rejse hjem igen og igen og hente ægtefæller herop igen og igen, og der er modersmålsundervisningen, som man kalder den, direkte skadelig.

Det er det problem, jeg ønsker at diskutere, og det har ikke noget med EU-reglerne at gøre. Der er så mange andre regler, som findes, men som ikke udnyttes af den store del af befolkningen.

Men her er tale om en ren udnyttelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 59 stemmer (V, DF og KF) mod 48 (S, SF, RV, EL og KRF).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Tredje behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om ændring af lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Ophævelse af afgiften på smøreliefer, hydraulikolier og lign. og godtgørelse af genvundne benzindampe m.v.).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 30/4 2002. Første behandling 13/5 2002. Betænkning 22/5 2002. Anden behandling 28/5 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 98 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV og KRF) mod 2 (EL).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Tredje behandling af lovforslag nr. L 17: Forslag til lov om ændring af pensionsafkastbeskatningsloven. (Skattefritagelse for afkast af pensionsinstitutters boligbyggeri).

Af Jacob Buksti (S) og Anders Samuelsen (RV) m.fl.

(Fremsat 11/12 2001. Første behandling 15/1 2002. Betænkning 8/5 2002. Anden behandling 24/5 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Henrik Sass Larsen (S):

Det forslag, som et flertal i Folketinget, medmindre fornuften i sidste øjeblik skulle sætte ind, har tænkt sig at stemme ned her om lidt, er jo

egentlig et fremragende forslag, som går ud på at skaffe nogle flere boliger. Det er sådan set en skattelettelse, som regeringen siger nej til her, hvor vi giver pensionssekskaberne mulighed for at bygge.

Men som jeg kan forstå det, vil Venstre og De Konservative stemme det ned, og deres automatiske fætter, Dansk Folkeparti, går også med, og så er det, vi står her ved afslutningen på et folketingsår og spørger, efter at vi har behandlet det her i første omgang i januar måned: Sker der snart noget hos de borgerlige og regeringen med hensyn til at få bygget nogle flere boliger?

Vi har ikke set noget som helst, og vi venter og venter, og det er jo først engang i efteråret, man kan begynde at komme med sine egne initiativer og sine egne reformer, og i mellemtiden bliver der i hvert fald ikke bygget nogen boliger. Derfor er spørgsmålet: Kunne vi ikke få bare en lille tilkendegivelse om – nu når man har tænkt sig at stemme det her udmærkede forslag ned – hvornår regeringen har tænkt sig at tage sig sammen til at bygge nogle flere boliger i det her land?

Kl. 15.00

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg skal blot for en ordens skyld på regeringens vegne meddele, at regeringen agter at leve op til de forudsætninger, som tidligere har været stillet i udsigt, nemlig at regeringen inden sommerferien vil fremlægge nogle synspunkter, og derefter er det hensigten at fremsætte et forslag til efteråret.

Så hr. Henrik Sass Larsen kan forvente, at denne sag falder på plads, nøjagtig som det tidligere har været tilkendegivet.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Tak for skatteministerens klare svar og så alligevel ikke, for vi er tidligere blevet stillet i udsigt, at der skulle ske noget før sommerferien. Hvilken sommerferie, vil jeg spørge skatteministeren, for det bliver i hvert fald ikke i dag. Så hvis vi kunne få defineret det nærmere, ville vi være så glade, og så ville vi gå hjem og holde en rigtig god sommerferie.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Når nu hr. Henrik Sass Larsen bevæger sig uden for dette hus i eftermiddag, vil han opleve et samfund, som stadig væk er i fuld funktion. Der bliver stadig væk arbejdet meget mange steder i